

Nr. 3 · Maart 1970 · 70e Jaargang

DE STER

President David O. McKay • 1873-1970

Een inspirerende boodschap

VAN PRESIDENT ALVIN R. DYER.
raadgever in het Eerste Presidentschap

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Nr. 3 · Maart 1970
70e Jaargang

Redacteur:

Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:

H. Gout
Kerkelijk Vertaalbureau
Radesingel 26,
Groningen.

Correspondent voor de Hollandse
Ring: H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Den Haag.

„De Ster”, uitgegeven door de
Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen, ver-
schijnt eenmaal per maand.
Abonnementprijs: f 6,— per half
jaar f 12,— per jaar.

Gi-nummer

Voor leden van de Nederlandse
Zending: 240615 — t. n. v. Neder-
landse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de Hollandse Ring:
1673338 t. n. v. Administratie DE
STER, Amstelveen.
Nadruk van de in dit nummer voor-
komende cliché's is verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center,
Frankfort a. d. M.

Een blik in de toekomst laat ons zien dat de jeugd van vandaag getuige zal zijn van gebeurtenissen en bewegingen die haar met ontzetting zullen vervullen. Zij dient er daarom voor te waken dat zij op het zedelijke en geestelijke vlak het evenwicht bewaart en zich niet laat meesleuren door dingen die populair of vergankelijk zijn. Hier volgt een uitspraak die tot het bedoelde evenwicht kan leiden:

„Al wat uw rede verzwakt, uw geweten schaadt, uw zin voor het goddelijke verduistert, uw liefde voor het geestelijke doodt,

„Al wat het gezag van het lichaam over de geest versterkt is zonde, hoe onschadelijk het op zichzelf ook mag schijnen.” (Sussanah Wesley, moeder van John Wesley, een Engels kerkhervormer van de achttiende eeuw.)

In zijn streven om de zin en het doel van zijn bestaan te vervullen, wordt de mens gestuwd door een kracht groter dan sex of ambitie. De mens voelt de behoefte met God verbonden te zijn door vast te houden aan de beginselen die Hij Zelf gegeven heeft. Uit dit gevoel komen voort het geloof en de zekerheid dat hij geen vergankelijke stof is, die biologisch gesproken zal ophouden te bestaan, maar een eeuwig wezen. Als wij de volle draagwijdte van deze waarheid beseffen, dan zullen wij in staat zijn het evenwicht tussen licht en duisternis tot stand te brengen. ○

INHOUD

David O. McKay 1873-1970. Door Henry A. Smith	67
Ik ben heel dankbaar. Door president David O. McKay	71
Genealogie: de grote gelijkmaker. Door David H. Pratt	73
Christelijke liefde. Door John W. Bennion	74
Instelling en talenten. Door George Albert Smith Jr.	76
Het huis des Heren. Door ouderling John A. Widtsoe	78
Het is nu aan u er zoveel mogelijk van te profiteren! Door Richard L. Evans	79
Het begin van een bekering. Door Samuel L. Holmes	80
Zondagsschool: Effectieve communicatie. Door ouderling Thomas S. Monson	88
Zusters Hulpvereniging: Getuigenis. Door president Hugh B. Brown	84
Voor de jeugd van de Kerk: De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over hun bisschop	82
DE kleine STER: Een ideale schuilplaats. Door Lucile C. Reading	17
Toverdingen. Door George D. Durrant	19

David O. McKay

1873-1970

DOOR HENRY A. SMITH, kerkelijk perssecretaris

President David O. McKay, de geliefde profeet, ziener en openbaarder van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, is op 18 januari 1970 in zijn woning te Salt Lake City (Utah) overleden. De rouwdiensten voor de 96-jarige profeet werden op 22 januari jl. in de Salt Lake Tabernakel gehouden.

David Oman McKay werd op 9 april 1951 de negende president van de Kerk, toen hij in een plechtige vergadering in de historische Tabernakel op het Tempelplein door de leden der Kerk in zijn roeping werd gesteund. Hij was toen 77 jaar oud.

Het sterven van de geliefde profeet, ziener en openbaarder, betekent het einde van een tijdperk van ongekende groei — bijna twee decaden van ongeëvenaarde vooruitgang van het Koninkrijk Gods op aarde.

Deze opmars van het mormonisme is zo weergalooos geweest dat meer dan de helft van de bijna drie miljoen leden die de Kerk tegenwoordig telt, nooit een andere profeet gekend heeft dan president McKay. Gedurende zijn presidentschap is men getuige geweest van de meest uitzonderlijke groei en ontwikkeling die in enig daarmee vergelijkbaar tijdvak in de geschiedenis der Kerk heeft plaatsgehad.

President McKay heeft indertijd de leiding van de Kerk op zich genomen met de gelofte: „Ik zal mijn best doen zo te leven dat ik het gezelschap van de Heilige Geest waardig ben“. Zijn geïnspireerd leiderschap en al hetgeen door zijn presidentschap tot stand is gekomen getuigen ervan dat hij inderdaad dit gezelschap heeft genoten.

Dit is in de meest letterlijke zin van het woord een „gouden tijdperk“ geweest — een tijd waarin de Kerk een waarlijk internationaal aanzien heeft gekregen. President McKay's eerste bezoek aan Europa als president van de Kerk in de zomer van 1952 overtuigde hem van de „nauwe verwantschap van het volk der Kerk in Europa aan de Kerk in Amerika“. Bij deze gelegenheid koos hij dan ook de plaats uit waar de Zwitserse tempel zou worden gebouwd, en tevens bezichtigde hij, met het oog op de overwogen aankoop daarvan, het stuk grond waarop thans de Londense tempel staat.

Het was zijn uitgesproken mening dat indien men de heiligen der laatste dagen onder de volkeren der wereld de grote geestelijke zegeningen van een tempel zou kunnen verschaffen, zij dan in hun vaderland zouden blijven om de Kerk in hun eigen woonplaatsen op te bouwen. Dat zijn streven grotendeels hierop was gericht blijkt wel uit het feit dat drie van de vijf tempels die hij tijdens zijn presidentschap heeft ingewijd, buiten de

Verenigde Staten waren gevestigd, nl. in Zwitserland, Engeland en Nieuw-Zeeland.

Nog een blijk van zijn duidelijk omschreven „internationale politiek“ was de onder zijn presidentschap tot stand gekomen organisatie van de eerste ringen van Zion in Europa, Zuid-Amerika en in de verre uthoeken van de Stille Oceaan. De eerste hiervan was de in 1961 georganiseerde Manchester ring.

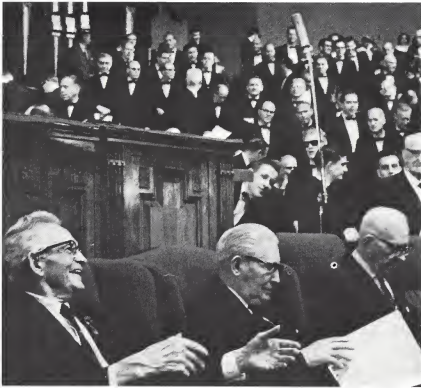
David O. McKay is onder zeer dramatische omstandigheden president der Kerk geworden. De 121ste jaarlijkse conferentie was vastgesteld op vrijdag, zaterdag en zondag 6, 7 en 8 april 1951 en al verscheidene weken was er aan de voorbereiding van deze conferentie gewerkt. Toen stierf president George Albert Smith, twee dagen vóór de conferentie, op 4 april 1951, zijn 81ste verjaardag, in zijn woning te Salt Lake City. Toen de dood intrad, zaten er leden van zijn familie bij zijn bed en tevens de man die hem zou moeten opvolgen, om wiens schouders de zware mantel van het presidentschap zou vallen.

President McKay was toentertijd raadgever in het Eerste Presidentschap en president van de Raad der Twaalf Apostelen. Daags tevoren, toen hij een bezoek gebracht had aan het ziekbied van de door een beroerte getroffen president Smith en deze hem niet had herkend, was het besef eerst ten volle tot hem doorgedrongen dat hij met deze verantwoordelijke leidend functie zou worden belast. Die gedachte maakte hem zeer nederig.

Twee dagen later kwam de conferentie in de Tabernakel bijeen, waarbij de presidentiële zetel leeg bleef. De presiderende autoriteit was de Raad der Twaalfen, van welk college David O. McKay president was. Voor zover de meeste mensen die daar bijeen vergaderd waren of die via radio en televisie meeluisterden zich konden herinneren, was dit de eerste conferentie van de Kerk die onder leiding stond van de Raad der Twaalfen.

De conferentiebijeenkomsten van die zaterdag werden afgelast, rekening houdende met de begrafenis van president Smith, welke dienst door president McKay werd gepresideerd. Daarna werd de conferentie uitgebreid met die plechtige vergadering op maandagmorgen, waarin president McKay in zijn roeping werd gesteund en het Eerste Presidentschap gereorganiseerd, met Stephen L. Richards en J. Reuben Clark Jr. als raadgevers.

Enkele aanwijzingen van de opmerkelijke groei van de Kerk gedurende die bijna twee decaden dat president McKay haar president is geweest zijn te vinden in het totale ledental, het aantal ringen en wijken en het aantal zendingen. Toen hij in 1951 president werd bedroeg

President McKay en zijn raadgevers Hugh B. Brown en Joseph Fielding Smith, presidenten over vele zittingen van de Algemene Conferentie in de Salt Lake Tabernakel.

In 1921 maakten ouderling David O. McKay van de Raad der Twaalven en Hugh J. Cannon een wereldreis langs de zendingen der Kerk, de enige rondreis van die aard die ooit door een lid van de Algemene Autoriteiten is gemaakt.

In februari 1961 hield president McKay een toespraak bij de inwijding van de Hyde Park Chapel, het eerste mormoonse kerkgebouw in Groot-Brittannië.

Voor zover bekend is deze familiefoto, waarop David op de knie van zijn vader zit, de oudste afbeelding van David O. McKay.

het ledental der Kerk ongeveer 1.150.000. Heden ten dage benadert het de 3.000.000. In 1951 waren er 180 ringen; thans zijn er 500. Voorts waren er 1.541 wijken en zelfstandige gemeenten; tegenwoordig zijn het er meer dan 4.200. In 1951 waren er 43 zendingen in de Kerk; nu zijn er ruim 80.

Bij deze groei is de stimulerende en vooruitstrevende leiding van president McKay een voornamelijk factor geweest. Zijn persoonlijke invloed werd bijna overal ter wereld gevoeld waar een kerkelijke gemeente bestond. Hij was de meest bereisde president van de Kerk. Met gebruikmaking van de moderne vervoermiddelen heeft hij zich letterlijk naar de verste uithoeken der aarde begeven, om er kennis te maken met de heiligen, de zendingen aan te sporen, kerkgebouwen en tempels in te wijden en overal vrienden voor de Kerk te winnen. Zijn reizen omvatten verscheidene bezoeken aan Engeland en de rest van Europa, aan de zendingen in Zuid- en Midden-Amerika en Mexico, een tocht naar Zuid-Afrika (hij is de eerste Algemene Autoriteit geweest die ooit dat gebied heeft bezocht) en een bezoek aan de zendingen in de Stille Zuidzee, met inbegrip van Nieuw-Zeeland en Australië, waarheen nog nooit tevoren een president van de Kerk het had gewaagd een reis te ondernemen. President McKay is bijna 64 jaar lid van de Algemene Autoriteiten geweest, daar hij in april 1906, op tweëndertigjarige leeftijd, reeds tot lid van de Raad der Twaalven werd benoemd.

David O. McKay werd op 8 september 1873 te Huntsville in Ogdan Valley (Utah) geboren, als zoon van David McKay, een mormoonse bekeerling uit Schotland en Jennette Evans McKay, die uit Wales geboortig was. Toen de jonge David zeven jaar oud was, werd zijn vader voor een periode van twee jaar op zending ge-

Onder de leiding van president David O. McKay zijn er 5 tempels ingewijd, waarvan drie buiten de Verenigde Staten. In augustus 1955 nam hij deel aan de plechtigheden ter gelegenheid van de terrainontginning voor de bouw van de Londense Tempel.

In juni 1952 brachten president McKay en zijn echtgenote, samen met hun zoon David Lawrence McKay en diens vrouw, een bezoek aan Helsinki (Finland). Zij werden er verwelkomd door president Henry A. Mattis van de Finse Zending der Kerk.

roepen naar de Britse Eilanden. De moeder en de kinderen bleven thuis in Huntsville achter en dreven de familieboerderij. (Dit ouderlijk tehuis in Huntsville is vele jaren lang voor de „clan“ der McKays een toevluchtsoord geweest en door de jaren heen heeft president McKay er altijd veel behagen in geschept om daar met zijn gezin enige tijd door te brengen, tot aan zijn laatste ziekte toe).

David O. McKay ontving zijn eerste onderwijs in Huntsville. In 1894 ging hij naar de Universiteit van Utah in Salt Lake City, alwaar hij in 1897 afstudeerde als de beste student van zijn klas en de afscheidsrede mocht uitspreken.

Na zijn promotie werd hij geroepen om als zending dienst te doen en volgde hij het voetspoor van zijn vader naar de Britse Eilanden. Zo begon een levenslang dienstbetoon in het zendingswerk en als leidinggevende figuur, waardoor hij de reputatie verwierf van een der voortreffelijkste zendingen van de Kerk. In maart 1898 werd hij tot president van het district Glasgow benoemd, in welke functie hij ruim een jaar lang heeft dienst gedaan, voordat hij in september 1899 werd afgelost om naar huis terug te keren.

Op twee januari 1901 trad president McKay in de Salt Lake Tempel in het huwelijk met Emma Ray Riggs uit Salt Lake City. Zij hadden een ideale echtvereniging en de saamhorigheid van hun gezin strekte de heiligen der laatste dagen over de gehele wereld tot voorbeeld. Zij waren de ouders van 7 kinderen, te weten: David Lawrence McKay, Dr. Llewelyn R. McKay, Royal Riggs McKay (overleden), Mevr. Russell (Lou Jean) Blood, Mevr. Conway (Emma Rae) Ashton, Dr. Edward R. McKay en Robert R. McKay.

Enkele maanden nadat president McKay in 1906 tot het

President McKay was de meest bereisde president van de Kerk. Deze foto werd genomen terwijl hij een Nieuwzeelandse gemeente toesprak.

President McKay heeft met vele politieke leiders geconfereneerd. Verschiedene jaren geleden werd hij eens gefotografeerd terwijl hij in gesprek was met Walter Nash, de Eerste Minister van Nieuw-Zeeland.

apostelschap was geroepen, werd hij assistent van de algemene superintendent van de Deseret Zondagschoolunie. In 1918 werd hij tot algemeen superintendent benoemd, in welke functie hij dienst heeft gedaan totdat hij in 1934 tot raadgever in het Eerste Presidentschap werd benoemd. President McKay verwierf grote bekendheid als de „vader van de hedendaagse zondagschool“ Van zijn vele bijdragen waren er geen van groter betekenis of verstrekkender invloed dan die welke verband hielden met de unificatie van het zondagsschoolwerk en de ontwikkeling van de methodes om hen brengen van de zondagsschoollessen. Van de kleuterklas tot de klas voor volwassenen toe werd een geleidelijk opklimmende reeks leergangen of studiecursussen ingevoerd en door de gehele Kerk heen werd de opleiding van leraars ter hand genomen.

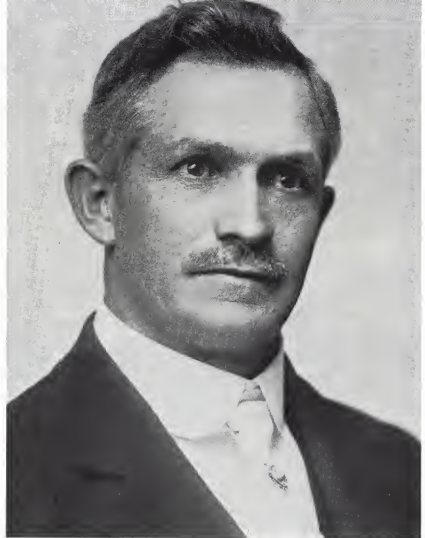
President McKay heeft een belangrijke bijdrage geleverd tot het onderwijsprogramma van de Kerk. Van 1906 tot 1919 was hij lid van de kerkelijke raad van onderwijs en van 1919 tot 1921 is hij gevolmachtigd commissaris van onderwijs voor de Kerk geweest. Hij is ook diverse malen curator van de Universiteit van Utah geweest en beheerder van de Staatsuniversiteit van Utah. Bij zijn overlijden was hij president van het curatorium van de Brigham Young Universiteit en van de onderwijsraad der Kerk.

In 1921 maakten president McKay en ouderling Hugh J. Cannon een wereldreis langs de zendingen der Kerk, het was de eerste en enige keer dat een lid van de Algemene Autoriteiten zo'n uitgebreid bezoek bracht. Tijdens deze reis legden zij 99.750 km af en bezochten alle zendingen, met uitzondering van de Zuidafrikaanse. In 1922 werd president McKay aangesteld om over de Europese zendingen der Kerk te presideren, waarvan

In augustus 1955 begroette president McKay de leden van het Tabernekël koor bij hun aankomst in Prince's Pier, Greenock, Schotland.

Deze foto van David O. McKay werd genomen omstreeks de tijd waarin hij in 1906 tot apostel werd benoemd.

het hoofdkwartier in Engeland was gevestigd. Twee jaar later keerde hij terug naar Salt Lake City.

Gedurende de eerstvolgende tien jaren bleef hij zijn taak als apostel vervullen en hielp hij de wereldomvattende werkzaamheden van de Kerk te besturen. Daarna werd hij in 1934 door president Heber J. Grant als tweede raadgever in het Eerste Presidentschap geroepen. In deze functie deed hij dienst onder president Grant en later onder president George Albert Smith tot 1951, toen hij president van de Kerk werd.

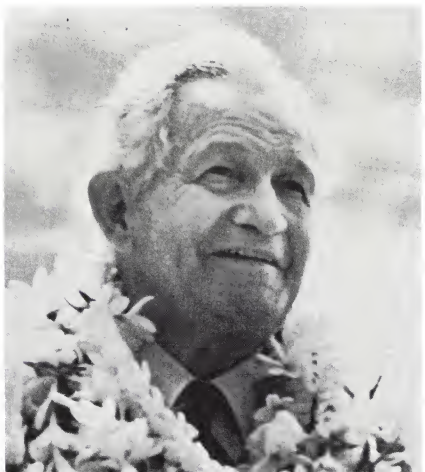
Ondanks zijn drukke werkzaamheden als kerkelijk ambtsdrager, heeft president McKay vele vooraanstaande functies in het burgerlijk leven vervuld. Met het oog op de honderdste verjaardag van de aankomst der mormoonse pioniers in de Salt Lake Vallei, die in juli 1947 zou worden gevierd, benoemde de gouverneur van Utah hem in 1938 tot voorzitter van de eeuwfeestcommissie van die staat. Zijn leiderschap in deze opdracht werd in 1947 bekroond door een het hele jaar durende viering van het eeuwfeest van de staat en bereikte een hoogtepunt in de oprichting en inwijding van het prachtige en indrukwekkende monument „Dit is de plaats” in de heuvels aan de voet van het gebergte ten oosten van Salt Lake City, waar Brigham Young met de mormoonse pioniers voor het eerst de vallei van het Grote Zoutmeer betrad.

President McKay is de opsteller en auteur van vele preken en geschriften geweest. Deze zijn in verschillende boeken verschenen en zijn voorts gepubliceerd als maandelijkse hoofdartikelen in *The Improvement Era*, *The Instructor* en *The Unified Magazine*, (waarvan onze „Ster” een uitgave is.)

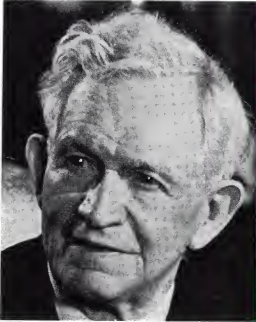
Er werden hem vele eerbewijzen verleend, waaronder eredoctoraten van de Brigham Young Universiteit van Utah en de Tempel Universiteit te Philadelphia (Pennsylvania). Toen hij van laatstgenoemde Universiteit in

juni 1951 een graad ontving, luidde een deel van de eervolle vermelding als volgt: „Hij heeft zijn leven doorgebracht in de bestuurscolleges van de Kerk, terwijl hij de leiding had over haar scholen, aan het hoofd van de buitenlandse zendingen stond, leerstellige en didactische boeken schreef en haar zakelijke aangelegenheden bestuurde.” In september 1954 verleende het Internationale College van Chirurgen in Chicago (Illinois) hem het erelidmaatschap, „uit erkentelijkheid voor zijn bijdragen tot het welzijn der mensheid en zijn toewijding aan en aanmoediging van het onderwijs en zijn humanistisch streven.” Er vielen hem nog vele andere eervolle onderscheidingen en vermeldingen ten deel uit hoofde van zijn eminente dienstbetoon aan de mensheid.

Thans betreuren miljoenen het heengaan van een groot filantroop, een voorbeeldig vader, een burgerlijk en godsdienstig leider en een geïnspireerd profeet van God.

Op een van zijn vele tochten naar de eilanden in de Stille Zuidzee poseerde president McKay hier getooid met een prachtige bloemenkrans die hij daar ontvangen had.

PRESIDENT DAVID O. MCKAY

Ik ben heel dankbaar

Ik ben dankbaar te weten dat de leden van de Kerk en zoveel mensen in het algemeen inzien dat materieel bezit alleen, niet tot geluk leidt en dat zij daardoor meer dan vroeger ooit het geval is geweest die dingen waarderen die van de grootste waarde zijn. Het stemt mij gelukkig dat ik van deze hoogst waardevolle bezittingen met mijn vrienden mag genieten. Ik ben, bijvoorbeeld, dankbaar

1. *Voor het feit dat ik zulke hoogstaande ouders heb gekregen en een waardige naam.*

Het kind heeft zijn naam en zijn aanzien in de gemeenschap aan zijn familie te danken. Het verlangt dat zijn familie even goed is als die van zijn vrienden. Het verlangt met trots naar zijn vader te kunnen wijzen en zich geïnspireerd te voelen iedere keer wanneer hij naar zijn moeder kijkt. Het is de plicht van een moeder zo te leven dat haar kinderen haar in verband brengen met alles wat schoon, lief en zuiver is. Het is de plicht van een vader zijn leven zo

in te richten dat hij zijn zoons een goede naam kan geven.

Het voorbeeld is machtiger dan het voorschrift. Onders hebben de plicht datgene te zijn wat zij van hun kinderen verlangen. Ik ben heel dankbaar voor het feit dat ik zulke ouders heb gehad.

2. *Voor een duurzaam geloof in een opperwezen en in de goddelijkheid van Jezus Christus.*

Geloof in God kan vanzelfsprekend niet anders dan persoonlijk zijn. Het moet uw eigen geloof zijn; het moet ook mijn eigen geloof zijn; en wil het zijn doel treffen, dan moet het ontspringen in het verstand zowel als in hart. Het is in deze zin dat ik spreek van geloof in Christus als het allerbelangrijkste dat de wereld behoeft - een geloof dat iemands godsdienst en zijn oogmerken bepaalt. Geloof is een kracht die tot handelen aanzet, ja een kracht die de meest fundamentele beweegkracht dient te zijn in het leven van de mens.

Voor hem die Jezus van Nazareth als niemand minder dan de Zoon van God aanvaardt, voor hem die met geheel zijn ziel gelooft dat Jezus leeft en de wereld kan beïnvloeden en het ook doet, voor zo iemand worden Zijn leringen zowel als Zijn persoonlijkheid tot levende werkelijkheid.

3. *Voor het vermogen en de geboden gelegenheden om mij te verheugen in Gods gaven zoals die zich in de natuur openbaren.*

Alle schone dingen van de schepping kan ik zomaar aanschouwen en vinden. Ik heb de schitterende kleuren van het water en de aarde in de zuidelijke

*Wij verliezen
het zekere, wanneer
wij streven
naar het
onzekere.*

— Plautus

zeeën gezien en ook de levendige tinten van het planten - en dierenrijk daarginds. Ik heb verbaasd gestaan over Gods milde goedheid jegens de mens in al de zes werelddelen die ik in dienst van de Kerk heb bezocht. En hoe heeft het mij niet ontroerd toen ik op mijn boerderij in Huntsville, Utah, mijn zoons leerde een rechte voor in de grond te ploegen, een behoorlijk zaaibed te maken, goede zaden te planten en erop te letten wanneer zij ontsproten. Samen hebben wij de gewassen verzorgd, steekproeven genomen om te zien of het kaf wel goedgevlud was,

toegekeken hoe de akkers zich goudgeel begonnen te kleuren, en daarna de oogst binnengehaald, alles precies zoals mijn vader het mij had geleerd.

4. *Voor liefdevolle familieverbanden — geliefden en trouwe vrienden.*

Zelfs indien wij maar één vriend hadden, zouden wij rijk zijn, en ik heb er vele gehad die hun trouw hebben bewezen.

Het is het voorrecht van de mens gelukkig te worden door de weg naar dat geluk te mogen kiezen. De ware bron van het geluk ligt in de familie, in het huisgezin. En het huisgezin wordt duurzaam gemaakt door de liefde. Duurzame gezinnen waar volmaakte tevredenheid heerst, vormen de kracht van een natie. Evenals tevreden mensen die onbaatzuchtig en liefdevol met elkaar omgaan het gezin gelukkig maken, vormen tevreden, vredige gezinnen een vooruitgaande, vredige gemeenschap; en groepen van zulke gemeenschappen vormen een vredige, vooruitgaande natie. De bestending van onze moderne beschaving is afhankelijk van goedgeordende en goedgeregelde huisgezinnen.

Het volmaakte leven bestaat daarin dat men steeds zijn lichaam rein houdt en zijn geestelijke zowel als zijn lichamelijke vermogens scherpert zodat men gevoelig blijft voor al wat schoon en goed is; dat men in staat is zich te verheugen in alles wat God ons heeft geschonken; dat men vrienden heeft en zelf een vriend voor anderen is; en tenslotte dat men een gezin heeft.

5. *Voor gelegenheden om de Kerk van Christus nuttige diensten te bewijzen, en bovenal voor de wetenschap dat een goede en liefhebbende Vader steun en leiding zal geven aan allen die Hem in oprechtheid zoeken.*

Er is geen waardiger roeping in het leven dan die waarin men zijn medemensen het beste kan dienen. Het edelste doel in het leven is het ernaar streven andere levens beter en gelukkiger te maken. Dienst en karakter, dat zijn de twee enige dingen die wij met ons kunnen meenemen wanneer wij deze wereld verlaten. Kunt u een organisatie noemen waarin u op een meer doeltreffende en doelmatige wijze kunt dienen dan de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen? Maar om een hoge graad van doeltreffendheid te kunnen bereiken, moeten wij altijd de hulp van onze hemelse Vader zoeken door nederig en oprecht gebed. Hij stelt belang in het werk van de Kerk hier op aarde en in allen van ons die dat werk doen als Zijn dienstknechten. Voor deze en vele andere zegeningen ben ik in mijn hart heel, heel dankbaar. ○

GENEALOGIE

de grote gelijkmaker

DOOR DAVID H. PRATT *

Genealogie is een systematische studie van de geschiedenis van ons eigen geslacht teneinde onze afstamming te kunnen vaststellen. Ze steunt op de bestaande verslagen van het verleden en op de deskundige analyse ervan door middel van de inzichten verschaft door de geschiedenis, aardrijkskunde en aanverwante wetenschappen betreffende menselijke betrekkingen en migraties.

Heiligen der laatste dagen beschouwen de genealogie als een werktuig om familiebanden tussen de levenden en de doden aaneen te smeden. De familie is de grondslag van het koninkrijk des heren, en toelating tot de hoogste graad van het celestiale koninkrijk zal slechts mogelijk zijn voor hen die verzegeld zijn tot een eeuwige familie.

Wij arbeiden in de geest van Elia wanneer wij een tempelhuwelijk sluiten, wanneer wij onze gezinsavonden houden, en wanneer wij het patriarchale priesterschap in rechtvaardigheid uitoefenen, maar een overzicht van het geheel verkrijgen wij pas wanneer wij inzien dat genealogie het middel is waarmee wij onze familiekring uitbreiden tot aan de andere kant van de sluier. Dan pas zal de volle betekenis van de woorden van de profeet Joseph Smith tot ons beginnen door te dringen: „De macht van Elia is voldoende om onze roeping en verkiezing vast te maken.” (Leringen van de profeet Joseph Smith, blz. 358.)

Misschien is het wel nodig dat wij, heiligen der laatste dagen, eraan herinnerd worden dat genealogie een geestelijk doel heeft, maar ook dat ze niet alleen maar een middel is om een zeker doel te bereiken. Laten we de betekenis en het potentieel van de

genealogie voor andere levenssferen niet over het hoofd zien. De genealogie draagt ertoe bij dat de geschiedkundige een stevigere basis verkrijgt voor zijn onderzoeken. Zo zou men de achtergronden van hele gebieden of gebeurtenissen door middel van de genealogieën van de daarbij betrokken persoonlijkheden kunnen opsporen om hun denk- en handelwijze duidelijker te doen uitkomen. Ook zou men de culturele trekken die hun gewoonten en problemen vorm gaven zowel als de grondslagen van hun instellingen gemakkelijker kunnen vaststellen.

Genealogie is het skelet van de geschiedenis, en zij die er zich mee bezighouden beseffen dat hun onderzoeken, zoals een schrijver het heeft uitgedrukt, „samenhangen met de loop der historie en dooreengevlochten zijn met de wortels en takken der menselijke natuur.” (Anthony R. Wagner, *English Ancestry*.)

De rol van de genealogie heeft in deze beweeglijke tijden misschien een zelfs nog diepere betekenis. De moderne technologie en industrie hebben de mens bevrijd van de noodzaak voor zijn levensonderhoud te zwoeven en hem meer tijd en geld gegeven voor intellectuele en geestelijke activiteiten. Maar tegelijkertijd heeft deze vooruitgang ongewild de structuur van het gezin verzwakt en vaak de mens ontworteld in zijn pogingen het probleem tegemoet te treden hoe zijn pasverworven vrije tijd te gebruiken. De onbeduidende vermaken waarmee velen een steeds groter wordend deel van hun dag vullen, dragen slechts bij tot onrust, doelloosheid of het najagen van valse oogmerken die de plagen van de moderne tijd zijn. Genealogie

zou een tweeledige rol kunnen vervullen, namelijk als een middel om de mens te helpen zijn vrije tijd op een intelligentere wijze te gebruiken waar- bij hij een beter begrip van het verleden krijgt, maar belangrijker nog als een middel „om menselijke schakels opnieuw samen te smeden waardoor ons leven de verloren gegane zin en waardigheid herkrijgt.” (Ibid.)

Baron de Montesquieu (Frans rechtsgeleerde en filosoof, 1689-1755) zegt dat het onmogelijk is „onze overleden voorouders te eren en geen achtung te hebben voor de levenden”. Genealogie is ongetwijfeld een gelijkmaker in die zin dat ze de mensen nauwer tot elkaar brengt door hen ervan te doordringen dat zij een gemeenschappelijk erfgoed bezitten. Genealogie kent geen onderscheid des persoons, en het beoefenen ervan leidt stellig tot verdraagzaamheid ten aanzien van anderen naarmate men leert inzien hoe ingewikkeld en in elkaar grijpend al onze stambomen zijn.

Genealogie is geen zaak die wij ten behoeve van de doden beoefenen, maar veeleer het middel dat de levenden en de doden met elkaar verenigt opdat zij door de macht van Elia verzegeld kunnen worden. Er is in onze theologie geen plaats voor mensen die beweren geen tijd te hebben voor hun familieleden of deze reeds gestorven zijn of nog leven. Het ligt in ieders vermogen het doel der genealogie waar te maken. ○

* David H. Pratt, docent in genealogie aan de Brigham Young University, was vroeger assistent van de research afdeling van de Genealogische Vereniging. Hij doet dienst als groepsleider van hopepresters in de 5e Wijk van Pleasant Grove.

Christelijke liefde

DOOR JOHN W. BENNION

Het meest karakteristieke kenmerk van een mormoon dient zijn liefde voor zijn medemensen te zijn. Jezus heeft ons geleerd dat liefde voor God en voor de mens het grootste gebod is, en de apostel Paulus zegt nadrukkelijk dat niets het ontbreken van deze liefde vermag op te heffen.

De betekenis van christelijke liefde treedt niet zo duidelijk aan de dag als sommige meer concrete beginselen, zoals tiendebetaling, het woord van wijsheid of vasten. De moeilijkheid ligt gedeeltelijk in het feit dat er verschillende soorten liefde bestaan. De meesten van ons zullen, bijvoorbeeld, het ermee eens zijn dat christelijke liefde niet hetzelfde is als wanneer een man en een vrouw zich emotioneel en fysiek sterk tot elkaar voelen aangetrokken als zij „smoorlijk verliefd” op elkaar zijn. Men is echter geneigd te denken dat christelijke liefde verwant is aan vriendschap of liefde voor onze familieleden. Wij koesteren positieve, warme, innige gevoelens voor onze vrienden en familieleden die gegrond zijn op gedeelde ervaringen, wederzijdse waardering en bijzondere banden. Indien wij veronderstellen dat christelijke liefde gelijk staat met het koesteren van dezelfde gevoelens voor alle anderen als voor vrienden en familieleden, dan is het beginsel voor de meesten van ons veel te idealistisch. Immers, hoe zouden wij in staat zijn onze vijanden in dezelfde mate lief te hebben als onze geliefden? Hoe zouden wij warme, innige gevoelens kunnen koesteren voor hen die onverschillig of vijandig tegenover ons staan?

Christelijke liefde is niet hetzelfde als vriendschap of liefde voor onze familieleden. Ze is gegrond niet op het gevoel, maar op onze wil. Wij zijn veel beter in staat onze wil onder controle te houden dan onze gevoelens.

Misschien dat wij niet in staat zijn warme, positieve gevoelens in onszelf op te wekken ten opzichte van hen die ons haten en ons kwaad berokkenen, maar welwillendheid ten aanzien van hen kunnen wij wel tonen. Dat wil zeggen dat wij ons daarmee verplichten zo te handelen dat anderen er het best mee gediend zijn, ongeacht onze gevoelens voor hen. Die verplichting is gegrond op het geloof dat ieder mens een onsterfelijk kind van God is met grote mogelijkheden tot zedelijke, geestelijke en intellectuele groei. Ieder mens is daarom van onschatbare waarde niet alleen door wat hij is maar ook door wat hij vermag te worden.

Alle heiligen der laatste dagen dienen een diepe eerbied te hebben voor de waarde en de waardigheid van iedere menselijke ziel, al zou het ons bedroeven te zien wat sommige mensen zichzelf of anderen aandoen. Door het Evangelie aan te nemen hebben wij de verplichting op ons genomen alles te doen wat wij kunnen om ieder kind van God te helpen, zijn vermogens ten volle te ontwikkelen. Deze verplichting vormt de grondslag voor universele welwillendheid. Het komt mij voor dat wij onze wil dienen te beheersen tot heil van anderen, zelfs al zouden wij geen warme, innige gevoelens voor hen koesteren. Onze gevoelens kunnen misschien zelfs negatief zijn op momenten dat wij ons tegenover vijandige, nare of onbeminnelijke mensen geplaatst zien. Het komt er op aan dat wij het vermogen bezitten en dit ook moeten aanwenden om christelijke liefde of welwillendheid te tonen aan die mensen, zelfs al zouden wij niet van hen kunnen houden zoals van onze vrienden en van degenen tot wie wij ons vanzelf voelen aangetrokken.

Laten wij, ter verheldering, de verhouding tussen een goede moeder en haar kinderen in ogenschouw nemen.

De moeder is zich ten volle bewust van haar plicht voor het welzijn van haar kinderen te zorgen. Zij tracht altijd zo te handelen dat de kinderen er naar haar mening het beste mee gediend zijn.

Haar gevoelens voor hen zijn gewoonlijk zeer innig en positief, maar zelfs de beste moeders zijn wel eens geprikkeld en boos. Gevoelens zijn nu eenmaal veranderlijk en kinderen kunnen soms erg lastig zijn en negatieve gevoelens uitlokken zelfs bij de meest liefhebbende moeders. Toch zal een goede moeder steeds ook blijven hebben voor de noden van haar kinderen wanneer zij geprikkeld, wanhopig of boos is. Zij laat zich in haar doen en laten nog altijd leiden, door haar gevoel verantwoordelijk te zijn voor hun welzijn, ongeacht haar gevoelens van het ogenblik. Wanneer zij honger hebben, voedt ze hen en als zij letsel hebben opgelopen of in gevaar verkeren, komt ze hun te hulp.

Een ander voorbeeld is de verhouding tussen een dokter, advocaat of leraar en degene die aan hun zorg is toevertrouwd. Als wij naar de dokter gaan, verwachten wij niet dat hij zijn behandeling laat afhangen van zijn gevoelens voor ons. Wij verwachten dat hij ons behandelt met al de deskundigheid waarover hij beschikt, ongeacht of hij zich persoonlijk tot ons voelt aangetrokken of niet. Evenzo verwachten wij van de leraren die onze kinderen onderwijzen dat zij zich erg interesseren voor hun behoeften in het opvoedkundige vlak en zich daarnaar richten, zelfs al zouden zij, wat heel natuurlijk is, meer genegenheid voor het ene kind hebben dan voor het andere. Dit is een van de dingen die de gespecialiseerde vakman kenmerken. Hij kan zijn gevoelens en zijn beroepsplicht gescheiden houden en zo handelen dat zijn cliënt er het beste mee gediend is, ongeacht zijn gevoelens. Wanneer wij proberen welwillend te zijn, kunnen wij allen die binnen onze invloedssfeer komen, op dezelfde wijze benaderen en zo het beginsel van christelijke liefde in ons leven tot werkelijkheid maken.

Wat hier dikwijls mee gepaard gaat, is de groei van warme, positieve gevoelens in onszelf, zowel als in degene op wie onze goede wil is gericht. Wanneer wij onze welwillendheid tonen aan iemand die onverschillig, vijandig of vervelend is, dan zal deze soms zijn houding veranderen en op dezelfde manier op ons reageren. Een dergelijk resultaat is altijd bemoedigend, maar wij moeten voor ogen houden dat het niet altijd zo uitvalt. Wij moeten het dan ook in geen geval laten afhangen van dergelijke successen, of wij er mee doorgaan of niet. Vriendschap is wederkerig, welwillendheid is dat niet. Soms gebeurt het, dat wij beter over een ander gaan denken wanneer wij hem welgeind zijn ook al zou hij daar niet gunstig op reageren. Christelijke liefde is niet afhankelijk van onze gevoelens en evenmin van die van degene op wie die liefde is gericht. Het is een handeling van de wil, en niet slechts een emotionele reactie. Paulus heeft die geest van de christelijke liefde vertolkt in zijn brief aan de Romeinen, waarin hij zei dat zij elkaar wederzijds moesten hoogachten en zich bij de

nederigen moesten voegen. Hij zei hun ook dat zij ernaar moesten streven zo te leven dat alle mensen als even achtenswaardig beschouwd zouden worden.

Bij onze pogingen het beginsel van de christelijke liefde in ons leven vollediger op te nemen moeten wij oppassen enkele valstrikken te vermijden. Een daarvan is de neiging welwillend te zijn in het abstracte in plaats van in het concrete. Dit leidt niet tot de gewenste uitwerking en brengt ons op een dwaalspoor in die zin dat wij menen het beginsel na te leven terwijl wij dat in feite niet doen.

Onze welgezindheid te aanzien van de mens in het algemeen heeft niet veel te betekenen indien wij niet vol goede wil zijn ten aanzien van de afzonderlijke personen waarmee wij in contact komen in onze buurt, op het werk of in de kerk. Er zijn mensen die het geloof in de grote waarde van de opvoeding met hun mond belijden, maar niets doen om de scholen in hun gemeenschap te steunen en te verbeteren. Anderen verkondigen wel hun liefde voor het vaderland, maar geven blijk onverschillig te staan tegenover hun plichten als burger door zich niet te laten informeren over bepaalde vraagstukken en kandidaten en hun stem niet uit te brengen.

Sommigen van ons spreken over hun liefde voor de Kerk maar doen niets concreets om hun tijd, energie en talenten met onze broeders en zusters te delen. Het is verleidelijk welwillend te zijn in het abstracte en de concrete toepassing daarvan achterwege te laten. Maar aan die verleiding toe te geven zou zelfbedrog zijn.

Een andere ernstige hinderpaal voor christelijke liefde is onze oneigenheid om onze welgezindheid te beperken tot zeer bepaalde gevallen. Dikwijls verlaten wij ons daarbij maar al te veel op factoren als: gemeenschappelijke godsdienst, ras, staatsburgerschap, maatschappelijke klasse en ontwikkelingspeil. Een dergelijke instelling wijst op het feit dat onze welwillendheid niet diep genoeg geworteld ligt in de overtuiging dat iedere menselijke ziel waardevol en achtenswaardig is. Indien onze welgezindheid beperkt is tot de mensen met wie wij zekere dingen gemeen hebben dan is er stellig geen sprake van christelijke liefde. Wij voelen ons uiteraard aangetrokken tot bepaalde groepen met wie wij veel gemeen hebben. Dat is met iedereen het geval, en het is ook helemaal niet verkeerd, zolang wij het maar niet voor christelijke liefde aanzien.

Christelijke liefde is een grote uitdaging en een levenslange speurtocht met het doel in staat te zijn welwillend te staan tegenover iedereen die daaraan behoefte heeft. Een dergelijke handelwijze is stellig een eerste vereiste voor het leven in een celestiale gemeenschap. Het is in het huisgezin en in de kerk dat wij onze welwillendheid beginnen aan te leren en toe te passen, maar de uiteindelijk proef is ons optreden wanneer wij geconfronteerd worden met mensen die ons vreemd, onsympathiek en kwaadgezind zijn. Onze overtuiging dat God ons aller Vader is en alle mensen elkaars broeders, moet sterk genoeg zijn om ons in staat te stellen die proef te doorstaan. ○

INSTELLING EN TALENTEN

DOOR GEORGE ALBERT SMITH, Jr.*

Is de wijze waarop Jezus twintig eeuwen geleden Zijn leiders uitkoos te vergelijken met de wijze waarop tegenwoordig moderne bedrijfsleiders hun stafleden kiezen? Een heel interessante vraag die men niet met een enkel woord kan beantwoorden. Zoveel is wel duidelijk dat de oogmerken waarmee men bekwame zakenlieden uitkiest niet volkomen identiek zijn met de oogmerken die Jezus nastreefde. Desondanks zijn er algemene punten van overeenkomst aan te wijzen.

Evensals het met Jezus het geval was, moet ook in de zakenwereld de leider zich scherp bewust zijn van wat hij wenst te bereiken. Hij dient zelf over echte leiderscapaciteiten te beschikken en in staat te zijn die in anderen te herkennen. Hij moet geen volmaaktheid verwachten, maar aan de andere kant moet hij ook geen genoeg nemen met middelmatigheid. Hij moet op zijn minst kunnen rekenen op loyaliteit en een bereidheid om te leren en te werken.

Dit betekent dat de uitverkorene de fundamentele waarde van de onderneming belangrijk genoeg moet achten om zich bereidwillig en zonder enig voorbehoud aan de goede zaak te geven — geïnspireerd en gedreven door de persoonlijke leiding van degene die aan het hoofd staat van het bedrijf, maar toch ook bereid het essentiële werk zelf uit te voeren als om welke reden dan ook de last van het leiderschap op hem mocht komen te rusten. Zo geven zij dus actief blijk van hun geloof in de goede zaak of in de onderneming. En als dan een verkeerde keuze, een normaal verschijnsel, ondoelmatigheid tot gevolg heeft, dan zal zo'n vergissing niet noodlottig zijn. In zo'n geval is het wel eens noodzakelijk veranderingen aan te brengen in de gevolgde werkwijze. Nieuwe perspectieven openen zich naarmate men groeit in ervaring en verantwoordelijkheid; eveneens is men steeds beter in staat nieuwe moeilijkheden te overwinnen.

Geestkracht en intelligentie

In de zakenwereld tracht een leider zich te omringen met medewerkers die allen ter zake kundig zijn op hun respectievelijke terreinen. Zij dienen in staat en bereid te zijn om samen te werken met de topleiders en ook met elkaar. Hierbij gaat het om ieders instelling zowel als om kundigheden. Men kan niet aanvoeren dat Jezus Zijn keuze liet vallen op bekwame predikers, geschoolde

leraars, grote organisatoren of diepzinnige onderzoekers om Zijn organisatie op te bouwen. Lette Hij toen vooral op de geestelijke instelling van de kandidaat — diens bereidheid om het vak te leren? Misschien wel. Maar in die tijd, toen intellectuele prestaties beperkt waren tot de weinige uitverkorenen, kende Hij ook de aanleg van de mens, en Hij — de Meester — zou stellig mensen hebben geroepen met zulke aangeboren eigenschappen als intelligentie, moed en lichamelijke kracht voor het vormen van het nieuwe front... Hij zou mensen hebben geroepen — en heeft dat ook gedaan — die op de hoogte waren van wat in hun tijd van praktische waarde was.

Jezus wist, beter dan een zakenman, hoe verrijkend de oogmerken van Zijn organisatie waren, en hoe de kwaliteiten van Zijn mannen de kloof van tweeduizend jaren zouden overbruggen en daardoor een krachtige invloed zouden uitoefenen op de organisatie, die zich tot het uiterste inspande succes te behalen.

Koos Jezus om zijn onmiddellijke doeleinden te bereiken, het Evangelie te verspreiden en Zijn Kerk te vestigen in het midden des tijds, de mensen met geestkracht en intelligentie die nodig waren voor dat werk? Laten we deze kwestie eens nader bekijken.

Vissers, boeren, herders

In zekere zin arbeide Jezus tegen de achtergrond van een godsdienstige beweging die bezig was opgang te maken, namelijk het Judaïsme. In een andere zin was Zijn arbeid erop gericht dat Judaïsme te herstellen en te verbeteren — zo niet te vervangen. Daarbij ging het om doelstellingen, waarden, methoden, en oogmerken.

In de tijd van Jezus, en al vele generaties daarvoor, waren de Joden een onderworfen volk. Zij hadden weliswaar een eigen priesterklasse, eigen profeten en zelfs eigen koningen, maar deze waren allen aan niet-Joodse heersers onderworpen. De lezer zal zich nog wel herinneren dat er een langgekoesterd verlangen bestond naar een Heiland of een Verlosser (de aanduiding wisselt) die in staat zou zijn hen te bevrijden van de velerlei vormen van slavernij waaronder zij gebukt gingen.

Tegen deze achtergrond zou men licht vermoeden dat Jezus Zelf uit een gezin kwam van de klasse der priesters of regeerders. Men kan zich althans voorstellen dat Hij enkele of alle van Zijn apostelen zou kiezen uit zulke groepen. Toch was dat niet het geval. Zoals zijn vader Jozef, was ook hij een timmerman. Hij koos vissers, boeren, herders, een lagere ambtenaar en enkele eenvoudige handwerkslieden. Zij hadden waarschijnlijk dit met elkaar gemeen dat zij bekend waren met de Schriften, zowel als met de tradities, verwachtingen en problemen van wat wij de bovenlaag van de arbeidersklasse zouden kunnen noemen. Afgaande op het weinige dat wij van hen weten kunnen wij zeggen dat zij een grote verscheidenheid van talenten vertegenwoordigden.

Het is wel zeker dat zij in Jezus iemand zagen met een uitzonderlijke persoonlijkheid. Vandaar dat zij bereid waren hun bezigheden om aan de kost te komen op te geven of die tot het allernoodzakelijkste te beperken.

* George Albert Smith, Jr., zoon van president George Albert Smith, de achttende president van de Kerk, was professor in bedrijfsadministratie aan de Universiteit van Harvard. Hij overleed op 12 oktober 1969.

Zij vergezelden Hem overal waar Hij heen ging. Zij sloegen Hem opmerkzaam gade. Zij stelden Hem vele vragen en gehoorzaamden Hem naar hun beste vermogens, hoewel zij dikwijls het doel of de zin van wat zij deden niet helemaal begrepen.

Het korte verslag van Zijn bediening, dat ons zelfs nog minder bijzonderheden geeft over iedere apostel afzonderlijk, wekt bij ons de indruk dat de meesten of allen van hen vermoedelijk van mening waren dat er althans bij tijden een tegenstrijdigheid bestond tussen wat zij **dachten** dat Hij zocht te bereiken en Zijn fundamentele bedoelingen. Wat zij **hoopten** te zullen zien en horen kleurde dikwijls wat Hij hun in **feite** vertelde en duidelijk trachtte te maken. De lezer zal zich voorbeelden kunnen herinneren van het diepe geloof van de apostelen in Hem en in Zijn leringen, en ook van de enkele keren dat tenminste enkelen van hen een periode van twijfel doormaakten.

Verraad, verloochening, twijfel

Het verslag en de laatste gebeurtenissen in het leven van Jezus op de aarde tonen heel duidelijk aan dat de machthebbers — wereldse zowel als geestelijke — die Hij soms openlijk aan de kaak stelde, Hem op zijn minst beschouwden als een onruststoker en vaak als een gevaarlijke revolutionair.

Zijn tijdgenoten uit alle maatschappelijke klassen — vrienden zowel als vijanden — verbaasden zich over Zijn leringen, Zijn wonderbaarlijke prestaties, Zijn boude beweringen, onder andere die betreffende de mensen die Hij gezegend noemde en betreffende hen die Hij veroordeelde.

Hij werd tenslotte gekruisigd door hen die Zijn groeiende macht onder de massa vreesden, hoewel Hij toch gedreven werd door het verlangen een algehele vernieuwing in allen tot stand te brengen, allen te redden van de gevolgen van zonde en kwaad — persoonlijke zowel als historische. Hieruit lijkt een zekere ironie te spreken, maar het is toch wel te begrijpen, aangezien het immers over het algemeen in de aard van de mens ligt grote waarde te hechten aan rijkdom, sociale en politieke macht, en maatschappelijke positie, waardoor zij alles en allen vrezden en dwarsbomen die ernaar streven dat de mens zijn rechtvaardigheidszin ontwikkelt en de hoogst mogelijke graad van naastenliefde bereikt.

Jezus weende over hen die niet verlost wensten te worden, en Hij vroeg God hun te vergeven die Hem gekruisigd hadden omdat zij niet wisten wat zij deden.

In de verwarring van zijn laatste uren vergat men zijn trouw, in het verleden zowel betoond als beleeden, en Judas verried Hem en Petrus verloochende Hem. Na Zijn dood en opstanding betwijfelde Thomas de echtheid van wat hij zag. En nog anderen herkenden Jezus niet toen Hij voor de eerste maal weer aan hen verscheen.

Getrouw aan hun roeping

Dat het voor de apostelen en anderen na de kruisiging dagen van verwarring en ongetwijfeld ook van teleurstelling waren, wordt door het verslag bevestigd. Pas na Pinksteren, toen hun verstand door de gave des Heiligen Geestes verlicht werd (Zie Johannes 20:22), begon het blijkbaar tot de apostelen door te dringen wat voor hen en voor alle mensen de uiteindelijke betekenis was van Christus' bediening, Zijn leven, Zijn dood, Zijn opstanding, Zijn sporadische bezoeken aan hen, Zijn uiteindelijk heengaan en Zijn belofte voor de tweede maal terug te komen.

Na het vertrek van Jezus werd Judas vervangen door Matthias, en voegde Paulus zich bij de anderen als een actieve verkondiger van de boodschap.

Daarna wijdden alle apostelen over wie wij enig bericht hebben — van Schriftuurlijke zowel als van wereldse aard — hun tijd volledig aan het onderwijzen van wat Jezus hun had geleerd. Zij verzekerden met klem dat het binnen ieders bereik lag te geloven in de wijsheid van de beginselen van de Meester, hun leven daarmee in overeenstemming te brengen en de eeuwige zegeningen die daaruit voortvloeiden te ontvangen.

Heeft Jezus Zijn apostelen op een verstandige manier gekozen? Hebben zij Hem goed en doeltreffend gediend? Tot aan hun dood hebben zij Zijn werk beverderd en Zijn „blijde boodschap" volledig en trouw verkondigd. We moeten de vraag dus met een zeer positief „ja" beantwoorden. ○

Het huis des Heren

DOOR OUDERLING JOHN A. WIDTSOE

Een tempel is een gebouw waarin de allerheiligste verordeningen van de Kerk worden voltrokken. Het is een „huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God.“ (L. & V. 88:119.) Het is een aards tehuis van de Heer.

Tempels zijn noodzakelijk in iedere bedeling, want daarin openbaart de Heer Zich in persoon of middels de Heilige Geest, en daarin ook worden de voorbereidingen getroffen die de wereld naar haar uiteindelijke bestemming zullen leiden. In de tempels wordt er een brug geslagen tussen tijd en eeuwigheid en wordt de eenheid van het plan van zaligheid duidelijk getoond. Het naleven van het Evangelie concentreert zich op de activiteiten in de tempel, die er tevens het sluitstuk van vormen.

De geestelijke kracht binnen de tempelmuren opgewekt, wordt uitgezonden tot heil van de wereld. Men vindt de weerschijn van het huis des Heren op ieder huisgezin binnen de Kerk dat waardig is bevonden deel te mogen nemen aan de tempeldiensten. Het pad van de tempel naar het huis van de mensen schittert met een goddelijke helderheid. En ieder huis dat doordrongen is van de tempelgeest verlicht, verblijdt en vertroost ieder lid van het huisgezin. In zulke huizen treft men de vrede aan die wij zozeer begeren. Ja, wanneer er tempels op de aarde zijn deelt de hele wereld in ruime mate in het licht dat ze uitstralen; maar wanneer ze er niet zijn, dan voelt de mens dit als een last die zwaar op hem drukt

en hem net als de mensen in de tijd van Henoeh doet verzuchten: „Zion is gevloeden.“

Tempels zijn ervoor om de leden van de Kerk tot zegen te zijn en hen tot ontwikkeling te brengen. In de tempel worden de sleutelen van het priesterschap geopenbaard. Daar ook wordt de mens kracht verleend „vanuit de hemel“ om de vele problemen in het leven te kunnen overwinnen. Daar krijgt men contact met de machten des hemels totdat twijfels en vragen plaats maken voor kennis en zekerheid. De verordeningen en ceremoniën van de tempel, die een diepe betekenis hebben, zetten de waarheden des levens volledig uiteen, verklaren het mysterie van ons bestaan, en maken het Evangelie meer begrijpelijk. Zij die zich volledig open hebben gesteld voor de zegeningen van de tempel, nemen toe in kracht en krijgen een nieuwe kijk op de problemen van het leven.

Het werken in de tempel stelt de mens in staat tot grote hoogten te stijgen wat betreft karakter en geestelijke vreugde. Voor zichzelf kan men de endowments (tempelbegiftiging) slechts één keer ontvangen, maar voor hen die reeds zijn heengegaan, talloze keren. Wanneer men zulks doet, verricht men een onzelfzuchtige handeling waarvoor men geen aardse beloning ontvangt. Maar wel smaakt men tot op zekere hoogte de zoete vreugde die iedere redder ten deel valt. Hij is dan op weg onze Heer Jezus Christus te evenaren, die voor ons allen stierf. Mensen die werk voor de doden doen zullen bij het verlaten van de tempel naar het dagelijks leven

terugkeren met hernieuwde kracht om anderen daarin te laten delen, met andere woorden, om dit gulden gebod in praktijk te brengen: „En gelijk jij wilt, dat u de mensen doen zullen, doet zij hun ook desgelijks.“

Toch gaat zulk plaatsvervangend werk gepaard met directe beloningen. Iedere keer dat men de endowments voor een ander ontvangt, overziet men opnieuw de eeuwige reis van de mens, wordt men opnieuw herinnerd aan de voorwaarden van eeuwigdurende ontwikkeling en aan zijn eigen verbonden om Gods wet te gehoorzamen, komt men opnieuw onder de indruk van de noodzaak de waarheid leven in te blazen door de praktijk, en aanschouwt men opnieuw de heerlijke bestemming van de rechtvaardige mens. Zijn geheugen wordt opgefrist, zijn geweten gewaarschuld en zijn verwachtingen op de hemel gevestigd. Veelvuldig tempelwerk is de moeder van dagelijkse zegeningen. Hoe men het ook beziet, tempeldienst strekt altijd de verrichter ervan tot genot.

Zij die de tempel binnengaan en zoveel mogelijk van die ervaring willen profiteren dienen ter voorbereiding daarvan eerst hun hart te zuiveren. Slechts zij die dat doen zullen volledig delen in de stroom van zegeningen die uit de tempel vloeien. Zij die onwaardig zijn of slechts aandacht hebben voor uiterlijkheden zullen de wezenlijke schoonheid en waarde van de tempelverordeningen niet kunnen beleven. Zij die zuiver van hart zijn zullen weten dat God in Zijn tempel aanwezig is. Men dient altijd voor ogen te houden dat het werk in de tempels, evenals dat het geval is met alle afdelingen van de Kerk, verricht wordt door onvolmaakte stervelingen, maar ook dat de boodschap, de lessen en de endowments goddelijk en volmaakt zijn. Allen die de tempel betreden dienen door de stoffelijke onvolmaaktheid heen te zien om de geestelijke volmaaktheid daarachter te ontdekken.

Allen die op een rechtvaardige wijze gebruik maken van hun tempelvoorrechten zullen vrede verkrijgen, zekerheid, begrip en vreugde. Allen, jong en oud, hebben de hulp nodig die hun in de tempels geboden wordt. En men doet er goed aan tempelzegeningen reeds vroeg in het leven te zoeken. Iemand die niet onder het verzegele gezag van de tempel een huwelijk sluit, ontzegt zich veel in zijn verdere leven. Een tempel is „een plaats van dankzegging voor alle heiligen... opdat zij mogen worden vervolmaakt in het begrijpen van hun bediening — in theorie, in grondbeginsel en in leer — in alle dingen, die betrekking hebben op het koninkrijk van God op aarde... en Mijn aanwezigheid zal daar zijn, want ik zal het binnengaan, en alle reinen van harte, die het zullen binnengaan, zullen God zien“ (L. & V. 97:13-14, 16) Zulke zegeningen heeft iedere mormoon nodig. Ja, de hele wereld heeft ze dringend nodig.

Bedenk hoe arm wij zouden zijn zonder onze tempels en de waarheden die ze vertegenwoordigen! Wij loven de Heer voor onze tempels en voor ons begrip van het nut ervan. Mogen wij altijd een volk zijn dat tempels bouwt en tempels gebruikt. ○

Het is nu aan u er zoveel mogelijk van te profiteren!*

DOOR RICHARD L. EVANS

Ik heb eens ergens gelezen over een talentvol meisje dat haar begaafdheden en vermogens niet voldoende gebruikte, zodat haar moeder haar op een dag in een onbedwingbare opwelling ongeduldig door elkaar schudde en terechtwees: „Ik heb je het leven gegeven. Nu is het aan jou om er iets mee te doen!“ Zij zei het wel niet in dezelfde bewoordingen, maar daar kwam het in hoofdzaak toch op neer. Het is niet ondenkbaar dat ons aller Vader in diezelfde geest zou spreken: „Ik heb u het leven geschonken. Het is nu aan u er zoveel mogelijk van te profiteren! Ik heb u tijd gegeven, gelegenheid, talent, intelligentie, de goede aarde en al wat ze te bieden heeft — gebruik het dus, doe er iets mee!“ Dit herinnert ons aan een uitspraak die tegenwoordig niet meer vaak gehoord of gezegd wordt, maar die een diepe betekenis heeft: „Wij zijn hier niet om ons te vermaken, ons aan dromen over te geven of doelloos rond te zwalven.“ Er worden in Je wereld enorme hoeveelheden tijd, talent, gelegenheid en schepingsdrift verspild. Wij staan zo onverschillig tegenover ontwikkeling, studie en werk. Onze houding is die van de lauwe, de drop-out, de defaitist. Er zijn tijden van voorbereiding, en tijden van ernstig verantwoordelijk handelen, en het is zaak dat wij onze richting bepalen, onszelf vinden en voorwaarts streven, zonder ons daarbij onverschillig door de stroom te laten meevoeren of de onschatbare talenten en gelegenheden die God ons heeft gegeven te verspillen door ze nog steeds niet te gebruiken. Wat dit uitgestrekte en gezegende land, ja het leven van ieder van ons hecht en sterk maakt, en rusteloosheid en ontevredenheid doet verminderen, is onder meer dit, dat wij allen de verplichting op ons nemen het beste van onze talenten te ontwikkelen en nuttiger aan te wenden; daarbij dienen wij te beseffen dat ons aller Vader ons wel eens door elkaar zou kunnen schudden en die onvergetelijke woorden tot ons zegt (wat Hij ook op allerlei manieren gedaan heeft zonder dat het tot ons is doorgedrongen): „Ik heb u het leven geschonken. Het is nu aan u er zoveel mogelijk van te profiteren!“

* „Het gesproken woord“ vanuit het Temple Square, uitgezonden via KSL en het Columbia Broadcasting System op 27 juli 1969. Auteursrechten 1969.

Het begin van een bekering

DOOR SAMUEL L. HOLMES*

Gij zijt de Christus, de Zoon des levende Gods.

— Mattheus 16:16

* Samuel L. Holmes behaalde zijn graad aan de Universiteit van Utah en heeft nu een advocatenpraktijk in San Francisco, Californië. Hij volbracht een zending in Britannië en in New England (1938-40). Voor zijn benoeming tot lid van het algemeen bestuur van de zondagsschool diende hij als lid van de Hoge Raad van een ring, als zondagsschoolsuperintendent, en als zondagsschoolleeraar. Hij woont met zijn vrouw in Californië. Het echtpaar heeft vijf kinderen.

Toen Jezus Petrus uitdaagde Zijn identiteit vast te stellen en diens vurig antwoord kreeg, noemde Hij het een openbaring. Op dat moment immers wist Petrus het met absolute zekerheid, en kwam het antwoord regelrecht uit zijn ziel zonder enig voorbehoud. Toch kwam in ogenblikken van zwakte de twijfel steeds weer bij deze uitverkoren discipel op.

Sinds de dagen van Petrus hebben andere gelovigen in de goddelijkheid van Christus getracht geloofszekerheid te vinden maar slechts een wisselvallige groei kunnen bereiken. Door onze ervaring in geloofszaken komen wij langzamerhand tot het besef dat een overstelpende flits van persoonlijke openbaring niet automatisch hoeft te leiden tot inzicht in alle gebeurtenissen in het leven, moeiteloze persoonlijke verhoudingen, pasklare antwoorden op alle problemen of blijvende overwinning van alle twijfels.

„Als gij eens zult bekeerd zijn“

Dat was met Petrus zeker niet het geval. De man van wie men gezegd heeft dat hij impulsief zou zijn, ongeduldig, onstuimig, of ook wel doodeenvoudig onbesuisd, moest leren inzien dat bekering voor hem, evenals voor de rest van ons, een proces is en geen permanente toestand. De stellige wetenschap die tot Petrus kwam aan de kust van Cesarea Filippi en later op de Berg der verheerlijking (zie Mattheus 16:13-17, Lukas 9:28-32) waren gewichtige stappen in de gedaanteverwisseling die deze enthousiaste visser onderging; maar zijn opvatting van de Messias bleef bijna drie jaar lang de directe, fysieke methoden weerspiegelen van een man die de kost had verdiend met zijn handen.

Hoewel Petrus na zijn eerste grote geloofsbelijdenis geschoold werd, waarbij Jezus herhaaldelijk zinspeelde op de dood die Hij voorbestemd was te sterven, leidde deze periode niet tot een toestand van volledig begrijpen. Toen Jezus duidelijk aankondigde dat Hij naar Jeruzalem zou gaan en veel zou lijden door de ouderlingen en overpriesters en Schriftgeleerden en dat Zijn lijden zou culminerende in Zijn dood en Zijn opstanding op de derde dag, bestrafte Petrus de Heer en zei dat het niet mocht gebeuren, waarvoor hij scherp werd terechtgewezen:

... Ga weg achter Mij, satanas! gij zijt Mij een aanstoot; want gij verzint niet de dingen, die Gods zijn maar die der mensen zijn. (Mattheus 16:23.)

De menselijke neiging om terug te slaan, zijn toevlucht te nemen tot geweld, zijn eigen oordeel in de plaats te stellen van dat van God, was in Petrus opgekomen en zou later weer bij hem opkomen.

Toen de tijd voor Zijn dood naderde sprak de Heer met de apostelen over hun scheiding die ophanden was. Petrus gaf uitdrukking aan zijn persoonlijke toewijding in een gelofte dat hij terwille van Jezus bereid was zijn leven te laten. Maar Jezus voorzag de lange en moeilijke weg die vóór zijn voornaamste apostel lag en waarschuwde hem slechts:

... Simon, Simon, ziet, de satan heeft ulieden zeer begerd, om te ziften als de tarwe; maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude; en gij, als gij eens

Een ideale schuilplaats

Een waar verhaal verteld
DOOR LUCILLE C. READING

Mark voelde zich eenzaam. Het was een fijn weekend geweest. Hij had die zaterdag en zondag met z'n grote zus Linda kunnen spelen die op die dagen immers niet naar school hoefde, terwijl z'n vader en moeder iedere dag naar de algemene conferentie in Salt Lake luisterden.

Het was een frisse en heldere oktobermorgen. Linda was weer naar school gegaan. Zodra z'n moeder, mevrouw Hammond, de vaat gedaan had, trokken zij en Mark hun trui aan en liepen vlug naar de overkant van de ongeplaveide weg, waar mevrouw Mills bezig was haar maandagse was op te hangen. Marsha, die pas vijf was, riep Mark goeiedag.

De kinderen speelden vrolijk in de buurt van de drooglijn terwijl hun moeders over de preken praatten die zij dat weekend over de radio hadden gehoord. Toen ving Marsha een glimp op van Sandra die uit haar huis vlakbij kwam aangelopen. „Laten we verstop-

pertje spelen," stelde ze voor, „en zien of Sandra ons kan vinden."

Hand in hand holden de kleine vrienden het erf over en schoten de garage in. Daar kregen ze een enorme oude koelkast in 't oog, helemaal in een hoek geschoven. Hij was leeg, want een paar dagen geleden nog had Marsha's vader de cementzakken die hij daarin bewaard had eruit gehaald en er nog niets anders in gedaan. Het was een ideale schuilplaats, dachten de kinderen!

Mark en Marsha klauterden de koelkast in, maar terwijl ze dat deden sloegen de zware dubbele deuren achter hen dicht. De twee kinderen begonnen om hulp te roepen en bonsden op de deuren en wanden van hun gevangenis totdat ze haast geen stem meer hadden. Toen lieten ze zich neerzakken, huilend van vrees en uitputting. Hun kleren waren vochtig geworden door hun inspanning en ze hadden moeite om adem te halen in de warme ruimte.

Plotseling hield Marsha op met huilen en zei: „Niet huilen, Mark. Laten we bidden.“ Terwijl Mark z'n snikken in bedwang trachtte te houden begon Marsha haar angstige bede. En precies op dat ogenblik besloten de moeders van de twee kinderen, die radeloos hadden geroepen en de buurt hadden afgezocht, om toch nog maar eens in de garage te kijken.

Het was door Marsha's stem die haar gebed opzond en zwakjes doorklonk uit een donker hoekje dat ze de twee

kinderen ontdekten en hun leven konden redden.

Enkele jaren later besloten Mark en een paar van z'n vrienden vlak buiten de garage te gaan staan terwijl een jongen zich in de koelkast liet opsluiten en luid riep. Na herhaalde proefnemingen waren ze het er allemaal over eens dat het onmogelijk zou zijn geweest Marsha en Mark te horen roepen indien op het kritieke moment het gehoor van hun moeders niet „gescherpt“ was.

TOVERDINGEN

DOOR GEORGE D. DURRANT *

Heb je wel eens een roodwitte kous van een zevenjarige jongen op een zachte oranjekleurige stoel zien liggen, verkreukeld en wel? Of het blauwe bloesje van een vijfjarig meisje dat tot een bal gefrommeld tussen de kussens van een groene divan weggestopt is? Of een grijze broek die aan een deurknop bengelt? Heb je ooit een geel jasje met een kraag van echt bont op een rood vloerkleed zien liggen? Of een boek met een paars kaft gevaarlijk balancerend op een tafelblad? Of een rolschaats met de wielen op een keukenstoel?

Als je woensdagavond tegen bedtijd bij de familie Rollins was geweest, zou je dat alles hebben gezien. Want dat is precies wat vader zag toen hij naar de slaapkamer van Toby en Soni liep om ze zoals gewoonlijk een verhaaltje te vertellen voor het slapen gaan.

Toen vader de kamer binnenkwam waar de kinderen al in hun bedje lagen, deed hij de deur gauw en zachtjes dicht. „Ik wil de betovering daarbuiten niet verbreken,” zei hij.

De kinderen zetten grote ogen op. Toby zei: „Wat . . . ?” Maar voordat hij

z'n zin kon afmaken legde z'n vader z'n vinger op de lippen en zei: „Sst! Als je leven maakt zouden ze er wel eens mee kunnen ophouden.”

Wie ze? fluisterde Soni.

„De kleren en het speelgoed en alle andere dingen,” zei vader op mysterieuze toon. Weet je nog wel, de kleren die je op de oranjekleurige stoel hebt laten liggen en op de kussens van de groene divan, en aan de deurknop en op het rode vloerkleed? En het boek en het speelgoed op de tafel? Ze bewegen zich allemaal — ze zijn betoverd en bewegen zich in de lucht.

„Welnee, dat doen ze niet,” zei Toby. „Ze kunnen zich niet bewegen. Het zijn toch maar kleren en speelgoed en dat soort dingen.”

„Jawel, ze kunnen zich wel bewegen,” zei vader. „Ze zijn betovêrd en als er niemand kijkt dan bewegen ze zich. De kleren die vuil geworden zijn bewegen zich naar de waskamer en wachten daar om gewassen te worden. De kleren die niet vuil geworden zijn zoeken de plaatsen op waar ze horen te hangen en dan hangen ze zich zelf op; en al dat speelgoed springt in het rond tot ze de plaats

gevonden hebben waar ze thuishoren en dan wippen ze er precies in."

De kinderen keken vader aan en lachten een beetje. „Wat doe je flauw vader. Onze kleren kunnen zich niet bewegen. Ze hebben geen toverkracht."

„Hoe kunnen ze dan van al die plaatsen waar je ze hebt laten rondslingeren naar de juiste plek gaan?" vroeg vader, alsof het een geweldige mysterie voor hem was.

„Dat doet Mammie!" riep Soni. „Mammie raapt ze op en zet ze op hun plaats."

„Zo!" zei vader, „bedoel je dat Mammie toverkracht heeft?"

„Neel" lachten de kinderen. „Ze is Mammie maar. Ze heeft geen toverkracht. Ze doet alleen maar haar werk."

„Bedoel je dat het Mammie's werk is om *jouw* speelgoed en *jouw* kleren op te rapen overal waar je ze laat liggen? Ik geloof toch niet dat dat Mammie's werk is. Ik geloof dat als het *jouw* spullen zijn het ook *jouw* werk is om ze weg te zetten. Of, wat nog beter is, als het *jouw* kleren en *jouw* spullen zijn, dan geloof ik dat het *jouw* toverkracht wel moet zijn die ze naar de waskamer laat bewegen op de kast of waar ze ook maar thuishoren."

Toen sperde vader zijn ogen wijd open alsof hij opeens een prachtidee gekregen had. „Zeg zullen we gauw even toveren? We gaan stilletjes naar de andere kamer om voor Mammie te toveren. We halen de kleren en je speelgoed en je boeken weg van de stoel, het vloerkleed en alle andere plaatsen waar je ze hebt laten liggen en leggen ze dan snel op de plaatsen waar ze thuishoren."

Toby en Soni en Pappie zetten zich snel en zonder enig geluid te maken

aan het werk. Al gauw was alles op z'n plaats. Toen gingen ze alle drie naar de kamer waar moeder bezig was met haar naaiwerk. „Moeder, we hebben daarnet toverboeken gezien en toverspeelgoed en toverkleren,” zei vader. Moeder keek verbijsterd.

„Onze spullen die we overal hebben laten rondslingeren zijn opgesprongen. en naar hun plaats gevlogen,” legde Toby uit.

„Ja,” zei Soni giechelend, „ze hebben toverkracht, Mammie.”

Moeder liep gauw de andere kamer door, toen zei ze met haar handen in haar zij: „Wat zeg je me daarvan! Het speelgoed en de boeken en de kleren die daarnet nog overal in 't rond lagen zijn verdwenen!”

Ze opende de voordeur en vroeg: „Zou een inbreker ze hebben weggenomen?”

Toen keek ze uit het raam en vroeg zich af: „Zou ons hondje ze hebben weggenomen?”

De kinderen giechelden en vader gaf ze een knipoog, het was leuk mammie voor de gek te houden.

„Waar zouden ze toch kunnen zijn?” vroeg Mammie.

„Kom maar eens kijken,” zei Soni. Ze gingen allemaal naar de kinderkamer. Toby opende z'n kast en liet moeder zijn broek zien. „Kijk,” zei Soni, en

wees op haar paarse boek in haar boekenkast.

Moeder keek opgetogen. „Warempel” zei ze. „Je spullen hebben echt toverkracht. Ze zijn allemaal van de plaatsen waar je ze hebt laten liggen helemaal naar hun eigen plaats gegaan.”

Soni wilde Mammie al vertellen dat geen toverij in 't spel was maar vader zei: „Sst! Niet zeggen. Laten we 't geheim houden.” En dat deden ze.

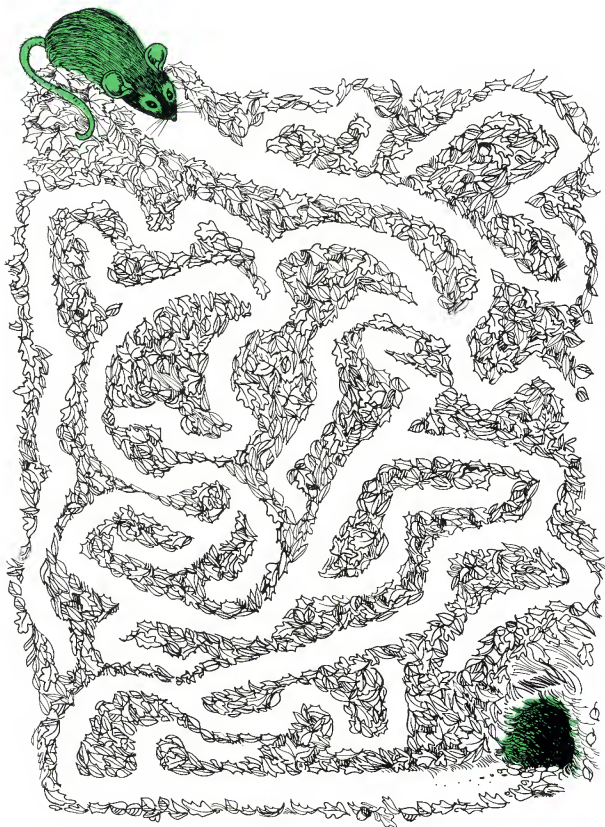
De kinderen waren al gauw weer terug in bed. Het was opwindend toverkleren te hebben. En je had er maar een beetje fantasie voor nodig.

Nu slingeren er nooit meer kousen en bloesjes en broeken en speelgoed en boeken rond in het huis van de familie Rollins, want die zijn daar allemaal met toverkracht beziel.

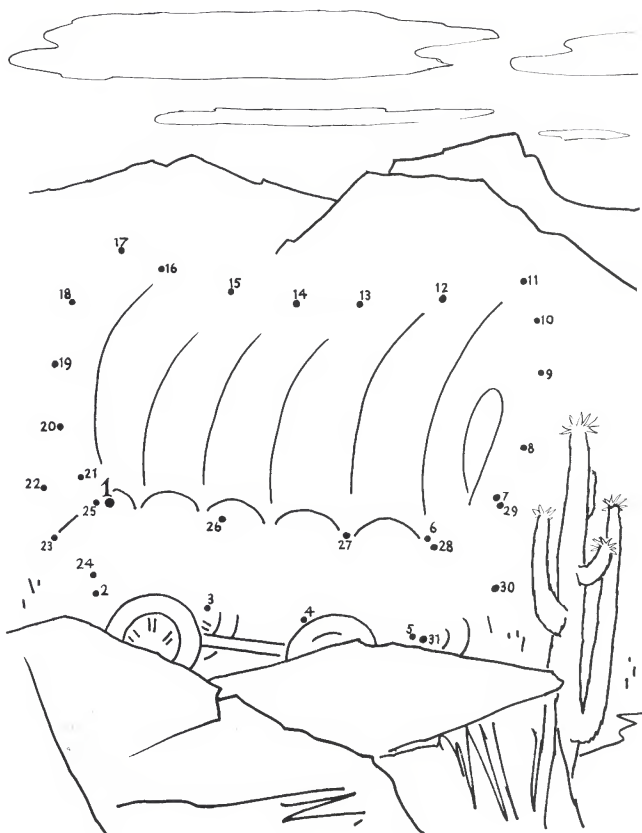
En die van jullie, hoe staat het daarmee? Hebben die ook toverkracht? Probeer dat eens te weten te komen. Het is reuze leuk en je hebt er maar een beetje fantasie voor nodig.

* George Durrant is uitvoerend secretaris voor het priesterschapshulsonderwijs van de Kerk en van het Gezinsavondcomité, en lid van het comité voor schrijvers van gezinsavondlessen. Na een zending in Groot-Brittannië volbracht te hebben van 1953-1955, behaalde hij zijn graad aan de Brigham Young Universiteit en deed voor zijn huidige aanstelling dienst als directeur van het Lamanietische curriculum voor Noord- en Zuid-Amerika en de Polynesische Eilanden. Zijn vrouw is Marilyn Burnham; het echtpaar heeft zeven kinderen en woont in de Wilford ring (Utah), Wijk Imperial, waar hij superintendent is van de JMOOV. ○

Meneer Muis vindt het heel moeilijk zijn hol te vinden door al die afgevallen bladeren. Misschien kun je hem helpen het juiste pad te vinden.

Als je wilt weten wat dit voorstelt, volg dan de punten van 1 t/m 31.

zult bekeerd zijn, zo versterk uw broeders. (Lukas 22:31-32.)

Het feit dat de woorden „als gij eens zult bekeerd zijn” te elfder ure zijn gesproken getuigt van een opmerkelijk inzicht. En hoe treffend is het woord „bekeerd”, dat zo duidelijk aantoonde hoe belangrijk voortdurende geestelijke scholing is en hoe wisselvallig het geloof ondanks de wonderbaarlijke oorsprong ervan.

„Weid mijn schapen”

Petrus' gebruikelijke bereidheid om zijn medemensen op voet van gelijkheid, dat wil zeggen gewelddadig, te behandelen bleek weer eens in de nacht van Jezus' gevangenneming toen hij Malchus met een slechtgerichte houw van zijn zwaard aanviel en hem een oor afsneed. Dat Jezus daarop deze dienaar heelde en Zich deemoedigh overgaf moet Petrus onbegrijpelijk hebben toegeschenen. (Zie Johannes 18:10-11; Lukas 22:49-54.)

Diezelfde nacht, zoals Jezus het had voorspeld, toonde Petrus hoe ontoereikend nog zijn geloof was: binnen enkele uren slechts ontkende hij driemaal de veroordeelde Heiland te kennen. Wroeging en berouw volgden spoedig daarop. Zijn geloof was op de proef gesteld en het besef dat hij die proef niet had doorstaan overstelpde hem, zoals ook het geval zou zijn met ieder van ons die voor de vrees voor zijn onmiddellijke veiligheid bezwijkt. Hij ging naar buiten en weende bitter. (Zie Lukas 22:56-62.)

De beproeving was nog lang niet voorbij. Lukas vertelt ons uitdrukkelijk dat de Heer na Zijn opstanding aan Petrus verscheen, en alle schrijvers van het Evangelie vermelden verscheidene bezoeken aan groepen van mensen waaronder Petrus zich bevond. Zij maken allen melding van het feit dat Jezus in duidelijke, niet mis te verstane bewoordingen beval dat het Evangelie aan alle naties verkondigd moest worden en dat Hij „hun verstand opende” voordat zij Zijn hemelvaart aanschouwden.

Maar het was Petrus nog niet duidelijk. Weer moest hij maar herinnerd worden wat zijn plichten waren in verband met zijn bekering. In plaats van uit te gaan om te prediken had Petrus zijn vorig beroep als visser hervat. Na een ontmoedigende nacht riep een stem van de oever dat zij het net aan de rechterzijde van het schip moesten werpen. De wonderbare vangst bracht hun op het spoor van de Heiland. Tijdens die gelukkige hereniging, onder het nuttigen van de maaltijd rondom een vuur, kreeg Petrus, die driemaal zijn liefde voor de Heer betuigde, de opdracht om Zijn schapen te weiden. Slechts na die roeping was het dat hij de rol van leider volledig op zich nam, waarbij hij zich door de Heilige Geest liet leiden.

Gehoorzaamheid — grondslag voor bekering

Weldra groeide zijn zelfvertrouwen, en onder zijn leiding werd een andere apostel gekozen en nam het zendingswerk een aanvang. Hij predikte bekering en doop aan duizenden op de dag van de Pinksterfeest en werd op wonderbaarlijke wijze begrepen door een verscheiden-

heid van vreemdelingen die zijn taal niet spraken. Hij genas de zieken en tarte de hogepriester en de zijnen door te getuigen dat hij handelde in de naam van Jezus Christus van Nazareth, Die zij gekruisigd hadden, en verklaarde dat er geen andere naam onder de hemel was waardoor de mens zalig kon worden. Ofschoon Petrus bevolen werd niet meer te prediken, bedreigd en zelfs geslagen werd, was Petrus nu niet bang meer en verheugde het hem dat hij waardig was in de naam des Heren te lijden. (Zie Handelingen 2-5.)

De bekering van de geest en de macht om activiteiten te leiden schenen tenslotte in Petrus te zijn samengesmolten, maar de beproevingen waren bij lange na nog niet ten einde. Verdere succesvolle prediking, genezing der zieken en zelfs opwekking der doden werden onderbroken door het verontrustende visioen van onrein voedsel en de interpretatie van het visioen dat geopenbaard werd door de uitstorting van de Heilige Geest op Cornelius en andere heidenen. De doop van deze heidenen die daarop volgde bracht een crisis teweeg onder de heiligen; Petrus kreeg een nieuwe les te verwerken en moest een nieuwe stap nemen in het proces van die bekering die tot het einde toe voortduurt en tot verhoging leidt. Hij moest de overtuiging en de moed aankweken om een leerstelling aan te bevelen waar zijn Joodse medechristenen bitter tegen gekant waren. (Zie Galaten 2 en 3.) De controverse met degenen die de Joodse gebruiken voorstonden bracht bijna een scheuring in de jonge Kerk teweeg en eindigde pas nadat Petrus zijn begrip verruimd had en de prediking toestond van een universeel Evangelie in plaats van dat van een Joodse sekte alleen. (Zie Handelingen 18.)

Toegewijde dienst gedurende een lang en moeilijk leven was een gevolg en tegelijkertijd de grondslag van de bekering van deze grote man. Over zijn latere levensjaren zijn er weinig bijzonderheden bekend, maar toen hij het einde van zijn sterfelijke staat begon te naderen „vermaande” hij de heiligen door hun nog eens zijn getuigenis te geven van een van de grote gebeurtenissen in zijn bekering toen hij met zijn eigen ogen aanschouwde hoe Jezus Christus „heerlijkheid ontving” van God de Vader en een stem vanuit de hemel zei: „Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb.” (Zie II Petrus 1:12-18.)

Grote wonderen beleven slechts weinigen, maar het leven van Petrus leert ons dat wonderen alleen niet voldoende zijn voor bekering. Maar het vermogen tot hernieuwd geloof na een periode van verslapping, de bereidheid te leren en zich te bekeren, de deur open te houden voor aanvullende inspiratie, en toegewijde dienst tot het einde toe — dat alles zijn de middelen tot bekering. Jarenlang streed Petrus daarmee, terwijl de diepe betekenis van het Evangelie zich voor hem ontvouwde.

En naarmate hij vorderde werden het juk en de last er lichter op, niet door het een of ander wonder, maar door het proces van de bekering.

**De presiderende bisschop
spreekt tot de jeugd
over**

Hun bisschop

Clementius van Alexandrië heeft ergens een apocrief verhaal opgetekend dat „door overlevering in de herinnering der mensen is bewaard.“ Het gaat over een voorval waar de apostel Johannes bij betrokken was. Op een van zijn zendingsreizen ontmoette hij een jongeman voor wie hij een persoonlijke belangstelling koesterde. Nadat hij enige tijd in die streek had doorgebracht, trok Johannes verder, de bewuste jongeman aan de hoede overlatend van de plaatselijke leiders. Niet lang daarna werd Johannes naar die stad teruggeroepen. Bij zijn aankomst informeerde hij naar zijn jonge vriend. Men zei hem dat hij dood was. „Hoe is dat gebeurd en waardoor?“ vroeg Johannes. Het antwoord luidde: „Hij is dood voor God! Want hij is de slechte weg opgegaan en een nietszoniende rover geworden; en nu heeft hij de Kerk verlaten en zijn heil gezocht in de bergen met nog een paar anderen zoals hij.“ Johannes vroeg om een paard. Hij reed onmiddellijk weg en toen hij de voorposten van de rovers bereikt

had, liet hij zich zonder enige strijd of tegenstand gevangennemen. Hij riep zelfs: „Dit is juist de reden waarom ik gekomen ben. Breng mij naar uw leider.“ Deze was gewapend, maar toen hij Johannes herkende terwijl deze op hem toekwam werd hij door schaamte overmand en sloeg op de vlucht. Maar Johannes, zijn leeftijd vergetend, achtervolgde hem zo snel hij kon, en riep uit: „Waarom mijn zoon, ontvlucht gij uw eigen vader, ongewapend en oud als hij is? Heb medelijden met mij, . . . vrees niet . . . wacht! geloof! Christus heeft mij gezonden.“ Toen hij deze woorden hoorde bleef de jongeman eerst met terneergeslagen ogen staan, maar wierp toen zijn wapens weg en begon bevend en bitter te wenen, en op de man toelopend omhelsde hij hem, en smeekte hem om vergiffenis; . . . onder plechtige beloften leidde de apostel hem naar de Kerk terug, bad voor hem . . . streed met hem in ernstig vasten . . . en week niet van zijn zij, naar men zegt, totdat hij hem in de boezem van de Kerk teruggevoerd had.“ (St. Clementius van Alexandrie, *Quis Divinitus Salv.*, hoofdstuk 42.) Dit is een treffend voorbeeld van de bezorgdheid voor de jeugd die zelfs in de tijd van de eerste apostelen al bestond. In de Kerk van vandaag is de bezorgdheid voor de jeugd even persoonlijk en even intens. In dit verband is de roeping voor bisschop van bijzondere betekenis. Hij is president van het Aäronische priesterschap en als zodanig is de zorg van zowel de jongemannen als de jonge vrouwen van de wijk hem in het bijzonder toevertrouwd. De jeugd van de Kerk heeft de plicht om haar bisschop te volgen, acht te slaan op zijn raad, en zijn leiderschap te eerbiedigen. De roeping tot bisschop is een zeer belangrijke en heilige roeping in de Kerk en de mannen die tot bisschop zijn geroepen

zijn bijzondere mannen. Het zijn mannen die de Heer heeft geroepen middels de dienstknechten die Hij heeft aangesteld. Van beroep loodgieter, boer, onderwijzer, dokter, of wat ook, zijn deze mannen van God geroepen. Paulus heeft de kenmerken van een bisschop in grote lijnen als volgt omschreven: „Een opziener dan moet onberispelijk zijn, . . . wakker, matig, eerbaar, gaarne herbergende, bekwaam om te leren; „Niet genegen tot den wijn, geen smijter, geen vuil gewinzoeker; maar bescheiden, geen vechter, niet geldgierig. „Die zijn eigen huis wel regeert, zijn kinderen in onderdanigheid houdende, met alle stemmigheid; „(Want zo iemand zijn eigen huis niet weet te regeren, hoe zal hij voor de gemeente Gods zorg dragen?) „Geen nieuweling, opdat hij niet opgeblazen worde, en in het oordeel des duivels valle. „En hij moet ook een goede getuigenis hebben van degenen, die buiten zijn, opdat hij niet valle in smaadheid, en in den strik des duivels.“ (1 Tim. 3:2-7.) Ook in deze tijd dienen bisschoppen onberispelijk te zijn, wakker, matig, eerbaar, gaarne herbergende, bekwaam om te leren en geduldig. Het zijn bezielde en wijze mannen bij wie men te rade kan gaan om persoonlijke problemen of vragen. Het zijn toegewijde mannen, die zich vele uren in de week volledig geven aan hun roeping. Een bisschop is de geestelijke vader van de wijk, belast met de zorg voor de behoeftigen, het financiële beheer van de wijk, en het nemen van beslissingen temidden van zijn volk. Zijn roeping is uitermate belangrijk en heilig. Om zijn werk doeltreffend te kunnen doen heeft de bisschop de trouw en het vertrouwen van de jeugd van zijn

wijk nodig. Zij heeft niet alleen de gelegenheid om uw bisschop te ondersteunen, het is zelfs een heilige plicht. In het Boek van Mormon lezen wij over Lehi's verzoek aan zijn zonen naar Jeruzalem terug te keren om de platen van Laban te bemachtigen. Dit waren Lehi's woorden die hij tot zijn zonen sprak: „Daarom heeft de Here mij geboden, dat gij en uw broeders naar het huis van Laban moeten gaan, en de geschiedboeken trachten te verkrijgen en ze hier in de wildernis brengen. „En nu zie, uw broeders morren en zeggen, dat het hard is, wat ik van hen heb geëist; maar zie, niet ik heb het van hen geëist, doch het is een bevel des Heren. „Ga daarom, mijn zoon, en gij zult door de Here worden begunstigd, omdat gij niet hebt gemord. „En ik, Nephi, zei tot mijn vader: Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt. „En toen mijn vader deze woorden had gehoord, verblijdde hij zich buitengewoon, want hij wist, dat ik door de Here was gezegend.“ (1 Ne. 3:4-8.) De jongeman of jonge vrouw die zonder morren gehoor geeft aan de raad van zijn of haar bisschop, zal, zoals Nephi, de zegeningen oogsten die ons beloofd zijn indien wij de raad opvolgen van de dienstknechten door de Heer aangesteld. De bisschop van uw wijk denkt om uw welzijn; uw zorg gaat hem ter harte. Luister naar zijn raad, dan zult u ondervinden dat hij inderdaad een man Gods is. ○

GETUIGENIS

DOOR PRESIDENT HUGH B. BROWN
lid van de Raad der Twaalfen

Wanneer men als getuige optreedt in een rechtszaak, dan geeft men een plechtige verklaring of bevestiging, of legt men een getuigenis onder de af. Indien men in het laatstgenoemde geval niet de waarheid vertelt kan men eed ten laste worden gelegd.

Wanneer men getuigenis aflegt van de waarheid van het Evangelie geeft men ook een plechtige verklaring of bevestiging, maar de bron van kennis is niet dezelfde als die waarop men zich als getuige in een rechtszaak verlaat. Het hoeft weinig of niets te maken te hebben met onze zintuigen. Ja, het is zelfs zo dat een zuiver getuigenis van het Evangelie, een getuigenis dat God wezenlijk bestaat en persoonlijk is en Jezus van Nazareth Zijn Zoon, voortvloeit uit openbaring en een ernstige en heilige zaak is.

In een rechtszaak is een getuigenis dat op losse praatjes of indirecte informatie berust niet toelaatbaar, ongeacht de onkreukbaarheid van de getuige die dat getuigenis geeft. Hij dient zich te bepalen tot die feiten waarvan hij persoonlijk weet dat ze waar zijn. Alle leden van de Kerk dienen de leringen van de kerkautoriteiten te eerbiedigen, te ondersteunen en in acht te nemen, maar niemand dient zijn getuigenis te geven op basis van een of andere verklaring van wie dan ook tenzij hij die aan een grondig onderzoek heeft on-

derworpen en de waarheid zowel als de waarde ervan hem gebleken zijn; dan kunnen zijn logische gevolgtrekkingen bevestigd worden door de geest der openbaring, daar ware bekeering van binnenuit moet komen. Evenzo moeten leden van de Kerk zich niet gedesillusioneerden voelen en de Kerk overboord gooien zolang zij zich nog niet overtuigd hebben van ieder beginsel van het Evangelie.

Alle zegeningen van God vloeien voort uit gehoorzaamheid aan de wetten waarop ze zijn gegrond. Deze regel of wet geldt voor het verkrijgen van een getuigenis van het Evangelie of wat er ook maar mee samenhangt. Iedereen die toerekeningsvatbaar is kan een getuigenis verkrijgen indien hij gehoorzaamt aan de wetten waarop het verkrijgen van die kennis is gegrond. Maar hier, evenals elders, zijn er zekere vereisten aan verbonden, die wij globaal als volgt kunnen opsommen:

1. *De zoeker dient echt het verlangen te hebben om de waarheid van het Evangelie of van datgene waar hij naar zoekt te leren kennen.*
2. *Hij dient alle mogelijke dingen te bestuderen en te leren die met het Evangelie verband houden. In Johannes 5:39 lezen wij: „Onderzoek de Schriften; want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben.“ En in de Leer en Verbonden 1:37 wordt ons bevolen: „Onderzoek deze geboden.“*
3. *De betrokkene dient de beginselen en waarheden die hij leert ook toe te passen en zijn leven daarmee in overeenstemming te brengen. De Heiland heeft eens gezegd: „Mijn leer is de Mijne niet, maar Desgenen, Die Mij gezonden heeft. Zo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of ik van Mijzelfden spreek.“ (Johannes 7:16, 17.)*
4. *Hij dient voortdurend tot de Vader te bidden en geloof te betrachten opdat de waarheid aan hem getoond wordt door de openbaring van de Heilige Geest.*

Moroni zegt ons: „Door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten.“ (Moroni 10:3-5.)

Toen de apostel Paulus de vraag beantwoordde die Christus hem stelde

n.l. wie Hij, de Heiland, was, ontving hij de geest der openbaring, en Jezus zei tot hem: „Zalig zijt gij, Simon, Barjona! want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is.“ (Mt. 16:17.)

Dit bevestigt de bewering dat de mens over directe en persoonlijke openbaring kan beschikken indien hij de noodzakelijke vereisten in acht wil nemen en zijn leven daarmee in overeenstemming brengt.

De leden van de Zusters Hulpvereniging zijn de bouwsters van de gezinnen van de gemeenschap en van de Kerk. In ieder huisgezin heerst een bepaalde geest, die grotendeels afhankelijk is van het getuigenis dat de moeder heeft met betrekking tot de goddelijkheid van het werk waaraan wij arbeiden. Dit legt de nadruk op het belang van het feit dat zij een getuigenis dient te verkrijgen en onder de inspiratie van de Heilige Geest de zaken die het huisgezin aangaan leidt, en richting geeft aan het leven van haar kinderen, waarbij zij steeds de verhouding tussen de Heer en Zijn kinderen voor ogen houdt.

Met andere woorden, de moeder dient een groot geloof te hebben — geloof in God, geloof in zichzelf en in haar levensgezel, en geloof in de uiteindelijke zege van de rechtvaardigheid — een geloof dat zich buiten de grenzen der kennis waagt waardoor zij in staat gesteld wordt de beproevingen van het dagelijks leven te doorstaan en godsdienstige ervaringen op te doen. Zij zal geleid worden door intellectuele zowel als morele geboden. Een moeder die een getuigenis heeft zal daarom een rechtvaardig leven leiden — een leven dat de kinderen zonder meer kunnen navolgen, een leven geïnspireerd en geleid door de Heilige Geest, Wiens gezelschap zij steeds zal trachten te zoeken.

Vanzelfsprekend zal de kennis die de moeder verkrijgt bij haar zoeken naar een getuigenis haar tot grote steun zijn in haar taak om haar gezin te leiden. Maar die kennis moet in acht genomen worden en in het dagelijks leven van de betrokkenen worden geïntegreerd. Iemand die de voorschriften kent maar ze negeert is als iemand die een kaars in het donker aansteekt en dan zijn ogen dichtknijpt.

Een huis is pas een tehuis als het niet alleen het lichaam voedt en verwarmt, maar ook het verstand en de geest. Daartoe dient de maker van het tehuis te beschikken over zekere middelen waarvan het meest fundamentele is de kracht van het getuigenis van de vader zowel als de moeder. De apostel Petrus geeft ons in II Petrus 1:5-7 een lijst van deugden:

*„En gij, tot hetzelfde ook alle naarstig-
heid toebrennende, voegt bij uw ge-
loof deugd, en bij de deugd kennis,
En bij de kennis matigheid, en bij de
matigheid lijdzaamheid, en bij de lijd-
zaamheid godzaligheid.
En bij de godzaligheid broederlijke
liefde, en bij de broederlijke liefde,
liefde jegens allen.”*

Alma geeft zijn getuigenis als volgt:
*„En dit is niet alles. Denkt gij niet, dat
ik zelf van deze dingen af weet? Ziet,
ik getuig u, dat ik weet, dat deze din-
gen, waarvan ik heb gesproken, wáár
zijn.*

*En hoe denkt gij, dat ik dit zo met
zekerheid weet?*

*Ziet, ik zeg u, dat ze door de Heilige
Geest Gods aan mij zijn bekend ge-
maakt. Ziet, ik heb vele dagen gevast
en gebeden, opdat ik deze dingen zelf
mocht weten. Nu weet ik zelf, dat ze
waar zijn; want de Here God heeft ze
door Zijn Heilige Geest aan mij ge-
openbaard, en dit is de geest der
openbaring, die in mij is.” (Alma
5:45-46.)*

In deze tijden, nu er zoveel huisgezinen zijn uiteengeslagen, is het hoog tijd dat wij ophouden met het bouwen van huizen zonder meer en een aanvang maken met het herstel van die versplintering en met het leggen van de fundamenten voor toekomstige huisgezinnen die bestendig zullen zijn. Toen onze grootouders elkaar trouw beloofden in voor- en tegenspoed, handelden zij er ook naar. En wanneer de omstandigheden verre van rooskleurig waren, was doorgaans het geval was, dan deden beiden hun best om daar verbetering in te brengen. Hun huwelijk duurde zestig jaren of meer, want zij wisten dat hun donkerste uur niet langer dan zestig minuten zou zijn. Maar als men tegenwoordig in het huwelijk treedt, gebeurt het maar al te vaak dat men een,

achterdeurtje wijddopen laat voor een eventuele vlucht naar echtscheiding.

De groeiende vrijheid die wij in deze tijd genieten, kan slechts in evenwicht gehouden worden door zelfbeheersing en standvastigheid, precies zoals de takken van een boom door zijn wortels. In deze gecompliceerde tijd van rusteloosheid en snelheid hebben wij allemaal wel eens last van spanningen en overspanningen, die slechts bestreden kunnen worden door een onwrikbare vasthoudendheid. Een getuigenis van het Evangelie geeft die geestelijke steun zonder welke het leven van de mens schipbreuk lijdt.

De meest invloedrijke en duurzame indrukken in het leven verkrijgt men in het huisgezin dat geleid wordt door ouders die weten en getuigen dat God wezenlijk bestaat en persoonlijk is, dat Jezus de Christus is en dat het Evangelie is hersteld.

„Getuigenis is als een pijl die men van een boog afschiet. De kracht ervan hangt af van de kracht van de arm van de schutter.” Bacon¹.

In zijn brief aan de Hebreëruwe heiligen schreef de apostel Paulus:

„Want ook ons is het Evangelie verkondigd, gelijk als hun; maar het woord der prediking deed hun geen nut, dewijl het met het geloof niet gemengd was in degenen, die het gehoord hebben.” (Hebreëren 4:2.)

Naar men zei had de Meester in Nazareth niet veel machtige werken verricht wegens het ongelooft van het volk. Onze geloofsovertuigingen zijn belangrijker dan ons leven indien die voortvloeien uit geopenbaarde getuigenissen. Wat wij nodig hebben is de soort moed, door geloof opgewekt, die ons in staat stelt om ons bij het vallen van de avond zegevierend naar het oosten te wenden in het kalme vertrouwen dat de schemering gevolgd zal worden door het ochtendgloren.

Wij moeten dat stoere, zelfverzekerde geloof van de mormoonse pioniers opnieuw verwerven en behouden. Ieder van ons krijgt een fakkel mee om de weg die voor ons ligt te belichten en er de lampen van anderen mee aan te steken.

Iedere grote onderneming wordt begonnen met geloof. Wij dienen te arbeiden met een geloof in de toekomst, want gedurende ons leven

kunnen wij de vruchten van onze arbeid slechts heel weinig zien.

Wij hebben voortdurend de warmte en de gloed en de kracht van het geloof nodig die onze getuigenissen van het Evangelie zullen ondersteunen en er zelf door worden ondersteund.

Tennyson² zei eens:

„Geloof ziet het beste door het slechtste heen schemeren; ze voelt dat de zon slechts voor één nacht is schuilgegaan; ze bespeurt de zomer die in de winterknop verscholen ligt. En ook:

„Moen niet dat het geloof waardoor de rechtvaardigen het eeuwige leven beërven een dode geloofsbelijdenis is, een nauwkeurige kaart van de hemel. Nog minder een dwaze en vluchtige gevoelskwestie. Het is een bevestiging en een handeling die eeuwige waarheid toekent aan een feit in het heden.” Geloof houdt in dat men redelijke overtuigingen koestert met betrekking tot die dingen die je niet afdoende kunt bewijzen en zijn leven op die overtuigingen grondt alsof ze werkelijk waar waren. Een getuigenis van het Evangelie doet een dergelijk geloof groeien en schraagt het.

Robert Louis Stevenson³ zei eens: „Ik geloof dat het goede uiteindelijk toch wel bestaat en zelfs als ik op een morgen in de hel zou ontwakken, dan zou ik er nog in geloven.”

Er zijn genoeg mensen die bereid zijn om het mogelijke voor u te doen, tegen een vergoeding van honderd dollar per maand. Maar de grote prijzen gaan naar hen die het onmogelijke tot stand weten te brengen. Is het werk uitvoerbaar, dan kan men het met ervaring en kundigheid wel gedaan krijgen. Is het echter niet uitvoerbaar, dan biedt geloof hier de enige uitweg. Zowel wetenschap als godsdienst steunen op geloof om iedere stap voorwaarts te inspireren. Alle goddelijke hulp hangt af van de aanwezigheid van het geloof der mensen. Woorden als deze lagen

voortdurend op de lippen van de Heiland:

„Wees welgemoed, uw geloof heeft u behouden. U geschiede gelijk gij geloofd hebt. Uw geloof heeft u behouden.“

Geïnterpreteerd en voortgestuwd door godsdienstig geloof is het leven van de mens heerlijk, maar beroofd van de interpretatie van het geloof verliest het haar hoogste zin en haar edelste verwachtingen.

„Laten wij erin geloven dat recht macht is, en laten wij in dat geloof onze plicht tot het einde toe moedig volbrengen ...“ Abraham Lincoln⁴. Of het nu de 1ste januari is of de 31ste december, geloof is een goed woord om er de dag mee te besluiten. (Robert Louis Stevenson.)

„Poëzie is geloof, geloof dat de zijden van de pyramide naar elkaar toelopen en elkaar op de top ontmoeten, of wij die nu kunnen zien of niet.“ Ralph Waldo Emerson⁵.

Ondanks al onze wetenschap moeten wij toch nog iedere dag tegemoet treden evenals Paulus zijn reis naar Rome „niet wetende, wat mij daar ontmoeten zal.“ Het vaste, versterkende geloof van Paulus werd door zijn bezield getuigenis gesteund en geschaagd.

Ieder lid van de Zusters Hulpvereniging, iedere moeder in Israël heeft een getuigenis nodig, en kan het ook verkrijgen, dat God leeft en dat zij een lid is van een levende Kerk, een groeiende, op de toekomst gerichte Kerk, die haar nieuwe ideeën geeft en nieuwe manieren om het leven tegemoet te treden, geen ruimte latend voor bekrompenheid noch verlamdende twijfel.

Het getuigenis van Petrus gegeven in antwoord op de vraag die Christus hem stelde is inspirerend. Christus vroeg: „... wie zegt gij, dat ik ben?“ En Petrus antwoordde: „Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.“ (Mattheüs 16:15-16.) Dit getuigenis weldde op uit een overvloedig hart, nederig geworden door zijn verloochening kortgeleden en tot heerlijkheid gebracht door zijn onverwinnelijke geest. Het is dit opwekkende verlangen de wil van onze Vader te doen dat de pioniers de kracht gaf de smaad en de hoon van hun medemensen te verdragen en zich vrijwillig aan

te sluiten bij hen die heiligen der laatste dagen of mormonen werden genoemd.

De Heiland was verheugd over het getuigenis van Petrus dat aan hem werd geopenbaard niet door vlees en bloed maar door onze hemelse Vader, en dat een bewijs was van zijn liefde en van een verruiming van zijn geest, een uitvloeiSEL van zijn verworven inzicht in het Evangelieplan. Ook wij maken perioden mee van zwakte en twijfel in ons pogen geloof en een getuigenis van de waarheid te verkrijgen. Een duurzaam en telkens herhaald getuigenis van de waarheid van het Evangelie is een bolwerk niet alleen voor de moeder die het bezit maar ook voor haar gezin en allen die met hen in contact komen. De getuigenissen van ambtenaressen en leden van de Zusters Hulpvereniging dat God wezenlijk bestaat en hun begrip van de verhouding tussen God en de mens hebben deze wijdvertakte vrouwenorganisatie ertoe geïnspireerd de liefde als haar leus aan te nemen. (Zie I Kor. 13.)

Frank Crane zei eens:

„Conventionele liefdadigheid beperkt zich tot het geven van een kleinigheid aan de bedelaar, brood aan hen die honger lijden, kleren aan hen die er geen hebben; maar ware liefde bestaat daarin dat men er naar streeft de toestanden uit de weg te ruimen die tot bedelarij, honger en gebrek leiden. Conventionele liefdadigheid declassert; ware liefde doet een mens zijn eigenwaarde behouden want ze tracht weten tot stand te brengen die werkgelegenheid voor allen waarborgen zodat niemand van liefdadigheid hoeft te leven. Conventionele liefdadigheid legt zich vroom bij de bestaande toestanden neer en helpt de ongelukkigen; actieve liefde gaat naar de wetgever en tracht de dingen te veranderen. Liefdadigheid verschaft kinine, liefde legt de moerassen droog. Liefdadigheid zendt dokters, verpleegsters en ziekenauto's naar het slagveld, broederliefde streeft naar dat internationalisme dat oorlogen voorkomt.“

Liefdadigheid aanvaardt verwerpelijke instellingen en tradities als een deel van de goddelijke voorzienigheid en ontfermt zich vol mededogen over de

aangerichte puinhopen; liefde beschouwt onrecht waar ook ter wereld en al dan niet door de traditie gewettigd of geëerbiedigd als het werk van de duivel en bestrijdt het met kracht.“

De meeste mensen willen hulp, noch gunst, noch liefdadigheid; wat zij willen is een redelijke kans en billijkheid. Henry Wadsworth Longfellow zei:

„Het weinige dat ik van de wereld heb gezien heeft mij geleerd de dwalingen van anderen met droefheid te beschouwen en niet met boosheid. Wanneer ik de levensloop van de een of andere arme ziel na ga die gezondigd en geleden heeft en dan denk aan de strijd die hij heeft gevoerd, de verleidingen waaraan hij heeft blootgestaan, de korte momenten van vreugde die hij gekend heeft, de koortsachtige onrust wanneer hij tussen hoop en vrees gescingerd werd, de eenzaamheid wanneer hij door zijn vrienden in de steek gelaten werd, dan zou ik deze verdwaalde ziel in de handen willen bevelen van zijn Maker.“

Voor sommigen van ons is het soms nodig geweest om gedurende de tijd dat zij een leidende positie hadden in de Kerk, in het bedrijfsleven, in de advocatuur of in het leger, recht te spreken, een onderzoek in te stellen, en een oordeel te vellen over onze medemensen. In dergelijke gevallen is het dikwijls voorgekomen dat wanneer mijn medewerkers of raadgevers op een microscopisch onderzoek van het leven en de tekortkomingen van de beschuldigde stonden, ik zelf ervan afgehouden werd een haastig oordeel uit te spreken door mij te verbeelden dat een serie dia's van mijn eigen leven onder het objectief geschoven werden. Hoe vaak is het bij dergelijke gelegenheden gebeurd dat de „balk“ in mijn oog de „splinter“ in dat van de persoon in kwestie overschaduwde en ik ervan weerhouden werd „de eerste steen“ te werpen, daar ik inzag daartoe niet gerechtigd te zijn.

S. E. Kiser zag eens in zijn verbeelding hoe in het paradijs twee stralende engelen wandelden langs het amberkleurige voetpad naast de gouden straten. Toen zij elkaar ontmoetten en elkaar in de ogen keken lieten zij verbaasd hun harpen vallen en bleven zo als met stormhede geslagen staan.

Andere engelen kwamen naderbij en hoorden hoe de twee op hetzelfde ogenblik uitriepen:

„Zeg, hoe kom jij hier?“

Dr. Benjamin Johnson voegt eraan toe: „God Zelf, mijnheer, wacht ermee de mens te oordelen totdat hij het einde van zijn leven bereikt heeft, waarom zouden wij mensen het anders willen doen?“ En Danté⁶ vermaant ons: „O sterveling, wees uiterst voorzichtig met uw oordeel.“

Zij die voor de Zusters Hulpvereniging werken dienen niet bereid te zijn te kiezen tussen vurig fanatisme en sentimentele overgave. Laat persoonlijke overtuiging en milde verdraagzaamheid elkaar ontmoeten en samensmelten. In een boek dat over de verdraagzaamheid handelt noemt Philips Brooks⁷ zes categorieën van verdraagzaamheid.

Ten eerste, de verdraagzaamheid van de zuivere onverschilligheid. Wij kunnen verdraagzaam zijn omdat het ons niet kan schelen, omdat de kwestie waar het om gaat ons niet persoonlijk raakt.

Ten tweede, de verdraagzaamheid van de gedragslijn. Wij kunnen verdraagzaam zijn omdat wij denken dat wij er meer bij zullen verliezen dan winnen door de betreffende persoon of maatregel te bestrijden.

Ten derde, de verdraagzaamheid van de hulpeloosheid. Wij kunnen verdraagzaam zijn omdat wij beseffen dat de vijand het veld beheerst en dat verzet nutteloos is.

Ten vierde, de verdraagzaamheid van de zuivere eerbied voor de mens. Wij kunnen verdraagzaam zijn omdat wij eerbied hebben zelfs voor het recht van de mens verkeerd te denken, omdat wij het eens zijn met Voltaire⁸ die eens aan Helvetius⁹ schreef: „Wat u zegt keur ik af, maar uw recht om het te zeggen zal ik tot aan mijn dood toe verdedigen.“

Ten vijfde, de verdraagzaamheid van geestelijke gelijkgezindheid. Wij kunnen verdraagzaam zijn omdat wij een geestelijke kameraadschap voelen met de man die een prachtig doel voor ogen heeft zelfs al gaat hij uit van verkeerde veronderstellingen.

Ten zesde, de verdraagzaamheid van een ruime opvatting van de waarheid. Wij kunnen verdraagzaam zijn omdat

wij hebben leren inzien dat de waarheid ruimer is dan de opvatting die gehuldigd wordt door welke mens dan ook, zelfs al zou men de enige mens ter wereld zijn.

De eerste drie soorten verdraagzaamheid zijn minderwaardig; de laatste drie voortreffelijk.

„Ware verdraagzaamheid,“ zegt Brooks, „bestaat uit de liefde voor de mens, elk ervan tot volmaaktheid gebracht en volkomen met elkaar harmoniserend,“ maar dit is niet gemakkelijk tot stand te brengen.

In deze tijd van egoïsme en hebzucht, van geboorteperking en onvruchtbaarheid, van gemakkelijke echtscheidingen en uiteengeslagen gezinnen en jeugdcriminaliteit, in deze tijd van goedkoop amusement, lediggang en gebrek aan discipline, doet men er goed aan naar fundamentele waarden te zoeken, aandacht te schenken aan het feit dat het gezin de meest fundamentele instelling is van de natie en dat moeders de voornaamste leraren zijn in die school die opleidt tot karaktervorming. Laten wij de jonge vrouwen van ons land leren dat de vrouwelijke staat bekroond wordt door het moederschap. Een vrouw die een getuigenis van het Evangelie bezit zal zich kalm en waardig kwijten van haar taak het gezin op te bouwen.

Moederschap is het woord dat gegrift staat op de poort waardoor de geesten het rijk der stervelingen betreden. Het is ook het wachtwoord voor de vrouw dat haar toegang verschaft tot de hoogste sferen van heerlijkheid. Gods Zoon heeft die inscriptie geheiligd en verheerlijkt toen Hij onder die poort door ging en een sterfelijke vrouw „Moeder“ noemde. Hoe belangrijk is het dat iedere vrouw een getuigenis van Hem heeft en met Hem samenwerkt in het steeds verdergaande verlossingswerk.

President McKay zei eens:

Het moederschap is het enige ware voorbeeld in de hele wereld van creativiteit en opoffering, deugden die ons door God zijn geschonken. Hoewel het de moeder aan de rand van de dood brengt voert het moederschap haar ook helemaal binnen het rijk waar de bronnen van het leven zich bevinden en maakt haar tot de medewerkster van de Schepper daar zij

eeuwige geesten een sterfelijk leven schenkt. Kunstenaars mogen dan aan nieuwe visioenen levenscehtheid verlenen; dichters uitdrukking geven aan nooit eerder geuite gedachten, of oude denkbeelden in een nieuwe vorm gieten; ingenieurs mogen woestijnen in overvloedige velden veranderen en ze met voorspoedige steden en bloeiende dorpen vullen; geleerden mogen nieuwe elementen ontdekken en die combineren tot nieuwe middelen die bijdragen tot vooruitgang of vernietiging — dit alles onthult tot op zekere hoogte het onbekende;

maar de moeder die overeenkomstig de eeuwige wet een onsterfelijke geest ter wereld brengt neemt een eerste plaats in in het rijk der schepping. (Gospel Ideals, blz 656.)

Allen die door openbaring een getuigenis van het Evangelie hebben ontvangen hebben het gezag, de opdracht, het bevel gekregen het Evangelie te onderwijzen onder de inspiratie van die Geest waardoor het is gekomen. Ik citeer het prozagedicht van zuster Zina Y. C. Brown, getiteld „De vrouw verheerlijkt,“ dat ik de lezers aanbeveel:

„Dochters van Zion, gij moeders van mannen,

Behoudt deze gaven uwer grootste roeping,

Opdat zij niet verloren raken — Deze onschatbare parels zo heilig in hun zuiverheid en doel.

Weet ge niet dat uw plaats is naast en niet beneden

Deze metgezel die u door God is geschonken?

Gij verheven vrouw, de eerste die vergeeft, de laatste die verzaakt,

Gij priesteres, koningin,

Dank uw God Die u zo heeft gemaakt, Dat u geboren werd

Als vrouw.“

1 Bacon, Francis (1561–1626). Engels staatsman, geleerde en schrijver.

2 Tennyson, Alfred (1809–1892). Engels dichter.

3 Stevenson, Robert Louis (1850–1894). Schots romanschrijver, essayist en dichter.

4 Lincoln, Abraham (1809–1865), zestiende president van de V. S.

5 Emerson, Ralph Waldo (1803–1882). Amerikaans essayist, dichter en filosoof.

6 Dante, Alighieri (1265–1321). Italiaans dichter.

7 Brooks, Phillips (1835–1893). Amerikaans bisschop van de Episcopale Kerk.

8 Voltaire (1694–1778). Pseudoniem van Jean François Arouet, Frans auteur en filosoof.

9 Helvetius, Claude Adrien (1715–1771). Frans filosoof.

OUDERLING THOMAS S. MONSON,
van de Raad der Twaalven

Effectieve

Toen de Heiland de opdracht gaf „Gaat dan henen, onderwijst al de volken“ (Mt. 28:19) werd de geweldige verantwoordelijkheid van een doeltreffend contact werkelijkheid. Sedert het herstel van het Evangelie in deze bedeling heeft men vele miljoenen dollars, talloze uren en niet aflatende pogingen aangewend om de goede boodschap te verkondigen.

Om tot effectieve communicatie te komen, hebben wij als Kerk gebruik gemaakt van de middelen die ons ten dienste staan, zoals de *Deseret News*, *The Improvement Era* en andere organen van de Kerk, de radio, de televisie en de faciliteiten die de kortegolf ons biedt.

De enorme verantwoordelijkheid iedereen te bereiken en te inspireren treedt duidelijker aan de dag wanneer wij denken aan het individu. Laten wij eens de gevolgen van een mislukking in beschouwing nemen. Het volgende krantenknipsel is afkomstig van de *Deseret News*:

JONGEMAN KRIJGT „LEVENSLANG“ ... Las Vegas (AP)

Een zestienjarige jongeman werd maandag j. l. veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf nadat hij bekend had schuldig te zijn aan de hem te laste gelegde moorden op drie bankbedienden.

De jongeman werd ervan beschuldigd de bankdirecteur en twee kassiers te hebben doodgeschoten bij een roofoverval op een bank in Las Vegas. De buit bedroeg \$ 126.000.

De jongeman in kwestie was op achtjarige leeftijd gedoopt en bevestigd als lid van de Kerk. Hij bezocht de zondagsschool en het jeugdwerk en droeg het Aäronische priesterschap. Toen zijn bisschop over de moorden las, vroeg hij zich droevig af: „Waar zijn wij tekort geschoten in ons contact?“

Communicatie betekent niet iets zeggen of aanhoren zonder meer. Nooit eerder in de geschiedenis zijn zovelen zo goed ingelicht over wat er in de wereld gaande is. Het woord communicatie is afgeleid van het Latijnse woord *Communio* — „delen in, delen met“ en communicatie is „ergens in delen, iets (ideeën en gevoelens) met iemand anders delen“.

Men heeft het woord communicatie ook wel gedefiniëerd

als „de kunst anderen in te lichten en te overtuigen.“ Het vermogen tot communicatie of mede-deling is ons niet aangeboren. Wij moeten het aanleren en verwerven, soms na veel moeite.

Dit communicatieprobleem speelt een grote rol in onze strijd tegen de machten van de duivel en in ons streven om de leden van de Kerk te helpen volgens de beginselen van het Evangelie te leven.

Misschien mogen wij enige troost putten uit het feit dat de Meester Zelf met soortgelijke moeilijkheden te kampen had ondanks dat Hij de mensen zo goed begreep. Bij een zekere gelegenheid sprak Jezus vanaf een schip een grote schare toe die op de oever bijeengekomen was. Tussen Zijn opmerkingen door vertelde Hij de gelijkenis van de zaaier. Daarop vroegen de discipelen Hem: „Waarom spreekt Gij tot hen door gelijkenissen?“ Hij antwoordde hun: „Omdat het u gegeven is, de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen te weten, maar dien is het niet gegeven.“ (Mt. 13:10-11.)

En toen zei Hij dat deze mensen horende niet hoorden en ziende niet zagen. „Doch uw ogen zijn zalig,“ zei de Heiland tot Zijn discipelen, „omdat zij zien, en uw oren, omdat zij horen.“ (Mt. 13:16.) Daarop vervolgde Hij Zijn preek en vertelde nog enige andere gelijkenissen.

Wellicht waren de discipelen zo met zichzelf verlegen dat zij Hem niet meer in de rede durfden vallen; immers Jezus had hun gezegd dat het hun gegeven was de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen te weten. Maar toen de menigte uiteen gegaan was, kwamen „Zijn discipelen ... tot Hem zeggende: Verklaar ons de gelijkenis ...“ (Mt. 13:36.)

Aangezien blijkbaar de Meester Zelf een herhaling en toelichting wenselijk achtte met het oog op een effectieve communicatie, hoeven wij ons wel niet ontmoedigd te voelen wanneer wij zelf de eerste keer niet slagen.

Effectieve communicatie is onmisbaar voor effectieve aansporing. De leider moet eerst zichzelf onderwijzen, enthousiasme aankweken en zich de bekwaamheid volledig eigen maken in datgene wat hij wenst te onderwijzen (mede-delen). Hij moet daarna zijn eigen gevoelens op het onderwerp in kwestie projecteren totdat het ook een deel

communicatie

wordt van zijn leerling. Zo verloopt het proces van de meest effectieve aansporing.

Effectieve communicatie sluit altijd drie dingen in: *helderheid, beknoptheid* en *controle*.

1. *Wij dienen bij het lesgeven naar helderheid te streven.* De eerste regel van helderheid is dat wij ons een welomschreven doel stellen, n.l. precies te weten wat wij wensen te bereiken.

Tenzij wij zelf een duidelijk beeld hiervan hebben, is het niet waarschijnlijk dat onze toehoorders het zullen begrijpen en erdoer geïnspireerd worden.

Een andere manier om helderheid te bevorderen is het gebruik van illustratie. Daar een woord niet altijd hetzelfde betekent voor iedereen is de extra omschrijving door middel van illustratie gewoonlijk nuttig.

Een manier van illustreren is door middel van woorden en gebaren, zoals bij gelijkenissen. Jezus maakte van gelijkenissen een deel van bijna iedere lessituatie. Zo vaak gebruikte Hij dit hulpmiddel dat de evangelisten eens aantekenden: "... zonder gelijkenissen sprak Hij tot hen niet." (Markus 4:34.)

Jezus zei dat Hij bij Zijn onderricht gebruik maakte van gelijkenissen omdat de godsdienstige waarheid die daarin aan de toehoorder werd megedeeld precies naar verhouding was van zijn geloof en intelligentie. Voor de eenvoudige man met weinig ontwikkeling had de gelijkenis de waarde van een interessant verhaal waaruit hij iets kon leren. Voor hen die meer op het geestelijke waren ingesteld hield de gelijkenis veel meer in, onder andere de verborgenheden of geheimen van het Koninkrijk der hemelen. Zo is de gelijkenis dus geschikt voor de eenvoudige man zowel als voor de ontwikkelde. Ze leert alle mensen de goddelijke waarheid te vinden in alledaagse dingen.

Nauw verbonden met gelijkenissen zijn de korte vergelijkingen die de Meester dikwijls gebruikte om denkbeelden toe te lichten, bijvoorbeeld: "... Het is beter, dat één mens omkomt, dan dat een natie in ongelof moet omdolen en vergaan." (1Ine. 4:13.)

"... Volgt mij na, en Ik zal u vissers der mensen maken." (Mt. 4:19.)

"Laat uw licht also schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien, en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken." (Mt. 5:16.)

"Zo zult gij dan dezelve aan hun vruchten kennen." (Mt. 7:20.)

Illustrerende verhalen zijn ook bij uitstek geschikt ter verheldering van het onderricht, daar de situaties en ervaringen van anderen gemakkelijk aanspreken. Van deze techniek maakte de Heer veelvuldig gebruik. In het geval van het penningske der weduwe illustreerde Hij een les in ware liefdadigheid: "... Ik zeg u, dat deze arme weduwe meer dan allen heeft ingeworpen. Want die allen

hebben van hun overvloed geworpen tot de gaven Gods; maar deze heeft van haar gebrek, al den leeftocht, dien zij had, daarin geworpen." (Lukas 21:3-4.)

Ware verhalen over echte mensen verschaffen een uitstekend middel ter verduidelijking van het onderricht.

Dit is in het bijzonder nuttig wanneer het wordt toegepast bij het onderwijs in vakken met technische aspecten. Het toepassen van de demonstratiemethode, met name het doelmatig gebruik van visuele hulpmiddelen, kan vooral succesvol zijn bij bijvoorbeeld gymnastiek, ambachten, of het leiden van een vergadering van het uitvoerend priesterschapsc comité van een wijk.

De oude spreuk dat "een plaatje meer waard is dan duizend woorden" kan met vele voorbeelden worden ge-

staafd; om een paar daarvan te noemen: handen in gebedevouwen, moeder en kind.

Voorwerpen verschaffen weer een ander middel tot verheldering van een boodschap. Het kunnen voorwerpen zijn uit onze omgeving, kledingstukken of andere dingen door de spreker speciaal voor dit doel gemaakt.

2. *Wij dienen onze les beknopt te houden.* Beknoptheid houdt in dat men veel zegt met weinig woorden. De tijd die men nodig heeft voor de mededeling van een of andere gedachte kan wisselen naar gelang van de aard van het onderwerp en de kennis van de toehoorders. Maar de mededeling wordt er wel beter op indien ieder woord, iedere zin, iedere alinea zinvol is en direct betrekking heeft op het gestelde doel.

Wij laten hieronder enige richtlijnen volgen die de beknoptheid bevorderen:

a. Bestudeer en onderzoek uw materiaal totdat u de gegevens bij elkaar hebt die het mededelen waard zijn.

b. Schrijf de gedachten die bij u op komen onmiddellijk op zonder er op te letten of uw stijl fraai is of niet.

c. Rangschik uw denkbeelden in logische volgorde. Sommige mensen verliezen daarbij gebruik te maken van vaste rubrieken, bijvoorbeeld: Thema, Uitwerking, Voorbeeld, Thema.

d. Elimineer niet terzake doende gedachten, illustraties en grappes die toch niet voor toepassing vatbaar zijn. Omdat het zo moeilijk is om de volledige aandacht te krijgen, zijn sommigen geneigd om interessant materiaal in te lassen hoewel dit niet direct in verband staat met het onderwerp in kwestie.

e. Na het stadium van systematische ordening begint men met het besnoeien van iedere zin tot de allernoodzakelijkste woorden.

f. Tot slot leert men het materiaal zó dat men in staat is het te geven precies zoals men het heeft opgesteld.

3. *Wij dienen het geleerde te controleren.* Het bij brokstukken opvangen van de les en verkeerd begrijpen van denkbeelden of woorden kan tot misverstand leiden. Het is daarom belangrijk dat men volgens een methode werkt waarbij zo veel mogelijk van steekproeven, herhalingen, en correcties gebruik wordt gemaakt. Een arbiter vond een doeltreffende manier om tijdens een geschil tussen arbeiders én het leidinggevend personeel de gemoederen te sussen en verbetering te brengen in de communicatie tussen beide partijen. Hij stelde als regel dat de vertegenwoordiger van de ene partij zijn standpunt niet naar voren mocht brengen voordat hij

het standpunt van de andere partij tot hun genoegdoening kon uitzetten en omgekeerd.

Het voorbeeld van koning Benjamin en zijn volk verdient onze navolging:

„Toen koning Benjamin aldus tot zijn volk had gesproken, liet hij rondvraag onder hen doen, daar hij van zijn volk verlangde te weten of zij de woorden geloofden, die hij tot hen had gesproken.

„En zij riepen allen als met een stem: Ja, wij geloven alle woorden, die gij tot ons hebt gesproken; en wij weten ook, dat ze zeker en waar zijn, door de Geest van de Heer, de Almachtige, Die een grote verandering in ons, of in ons hart heeft teweeggebracht, zodat wij geen lust meer hebben om het kwade te doen, maar wel om voortdurend het goede te doen.” (Mosiah 5:1-2.)

De Heer heeft ons bij monde van Zijn profeten raad gegeven met betrekking tot het belang van kundigheden die noodzakelijk zijn voor een effectieve communicatie. Hij heeft echter ook met nadruk gewezen op de noodzaak van het bezit van een bepaalde geestelijke instelling.

Wees open en eerlijk; wij hebben met kostbare zielen te maken, en voor gekunsteldheid in woord of daad is er in het Koninkrijk geen plaats. Paulus spoorde leden aan, te spreken „de waarheid betrachtende in liefde.” (Ef. 4:15.)

Wij dienen onze liefde en bezorgdheid tot uitdrukking te brengen, daar gevoelens dikwijls overkomen zelfs wanneer woorden falen. „En de geest zal u door het gebod des geloofs worden gegeven; en indien gij de geest niet ontvangt, moet gij niet onderwijzen.” (L. & V. 42:14.) Toen Mozes geroepen werd om de kinderen Israëls uit hun slavernij te voeren, zag hij in dat hij als spreker tekortschoot. Toch was de Geest des Heren met hem. En nadat de Heer hem gerustgesteld had, gaf Hij hem Aäron mee als zijn woordvoerder. De verantwoordelijkheid van het leiderschap gaf hij Aäron niet; daarmee werd Mozes belast, omdat hij de andere leidersgaven bezat die voor die taak noodzakelijk waren. (Ex. 4:10.)

Paulus geeft ons de raad te trachten geestelijke gaven te verkrijgen opdat wij zullen spreken „den mensen stichting, en vermaning en vertroosting.” Hij zegt vervolgens dat duidelijkheid zelfs belangrijker is dan de gave der talen. „Want ook indien de bazuin een onzeker geluid geeft, wie zal zich tot den krijg bereiden?” (Wie zal daar door geïnspireerd worden?) „Alzo ook gijlieden, indien gij niet door de taal een duidelijke rede geeft, hoe zal verstaan worden hetgeen gesproken wordt? Want gij zult zijn als die in lucht spreekt.” (Zie I Kor. 14:3, 8, 9.)

Wanneer wij de Heer tot leidsman kiezen bij het ontwikkelen van kundigheden voor een effectieve communicatie, dan kan Hij ons helpen nederig te zijn, ons te rechter tijd bij de juiste mensen brengen waar een sfeer van vertrouwen heerst en met gepaste aandacht naar ons geluisterd wordt. Wanneer kundigheden voor een effectieve communicatie samengaan met een geestelijke instelling kan de Heer middels Zijn dienstknechten Zijn doeleinden bereiken.

In honderdduizenden leden van de Kerk die pas zijn toegetreden en de vele zendelingen die hun het Evangelie hebben gebracht zien wij een levend getuigenis van effectieve communicatie.

Gedreven door een oprecht verlangen de waarheid te leren kennen, smeekte op een lentedag een nederige jongeman om een onderhoud met zijn hemelse Vader. Het heerlijke visioen dat daarop volgde, de woorden van de Vader — „Dit is Mijn geliefde Zoon; Hoor Hem!” — de boodschap van de Meester en de trouwe dienst en allergrootste opoffering waarmee de jongeman, Joseph Smith, op die gebeurtenis reageerde, dat alles is het prachtigste voorbeeld van effectieve communicatie. Moge dit schone voorbeeld richting geven aan ons denken en een stuwkracht zijn voor onze handelingen in ons streven naar effectieve communicatie. ○

**Men moet
iemand's
vriendelijkheid
nooit
vergeten.**

— Joseph Smith

Gezamenlijke opzegging voor april 1970.

De navolgende teksten dienen in februari en maart door de leerlingen van de leergangen 15 en 19 uit het hoofd geleerd en door de respectieve klassen gezamenlijk opgezegd te worden in de zondagsschooldienst van 5 april 1970.

LEERGANG 15:

(Jezus belooft zijn apostelen dat de Heilige Geest zal komen om hen te onderwijzen, te leiden en de weg te wijzen, nadat hij heengegaan is)

„Maar de Trooster, de Heilige Geest, Welken de Vader zenden zal in Mijn Naam, Die zal u alles leren en zal u indachtig maken alles, wat Ik u gezegd heb. (Joh. 14:26)

LEERGANG 19:

(Lehi herinnert er ons aan, dat Adams val en onze daaropvolgende sterfelijkheid, deel uitmaken van een plan voor onze eeuwige vooruitgang en zaligheid)

„Adam viel, opdat de mensen mochten zijn; en de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben”. (2 Nephi 2:25.)

Avondmaalsopzeggingen voor maart

Senior-zondagsschool:

„En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezondend hebt.” (Joh. 17:3.)

Junior-zondagsschool:

De Heiland zei: „Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.” (Joh. 14:15.)

Darwin K. Wolford

**Rechtstreekse verbinding met de
Algemene Conferentie**

De zending en de ring waren zo gelukkig om zondag 5 oktober telefonisch rechtstreeks verbonden te zijn met de Algemene Conferentie in Salt Lake City. In Groningen waren de leden zo verlangend naar hetgeen hun leiders te zeg-

gen hadden, dat de gemeente daar een bus huurde voor die zondag: een groep van zestig leden reisde naar Utrecht om de woorden van de Profeet en de Apostelen te kunnen horen. Deze leden offerden veel op om deze reis te kunnen maken enkel en alleen

om de bemoedigende en inspirerende woorden van hun leiders te horen. Het was het geld en de inspanning dubbel en dwars waard; en iedereen had een geweldige tijd gedurende de heen- en terugreis waarop al die liederen werden gezongen die ons zo lief zijn.

Op aanraden van elder Boyd K. Packer, is er in de Nederlandse Zending en de Hollandse ring een campagne gevoerd om doopdiensten te houden op de 2e Kerstdag 1969 in iedere wijk en gemeente waar een doopvont is. Als resultaat van

deze campagne en de grote belangstelling die er in Europa is t. a. v. de Kerk, werden er 27 mensen gedoopt op 26 december. De foto's hierboven zijn van de doopdienst in Rotterdam-Zuid op 26 december.

De volgende personen werden gedoopt: Mocnik, Stanislaus
Mocnik-van Wolw, Wilhelmina
Mocnik, Ernest
Mocnik, Johanna Maria
de Jong, Johanna Jacoba

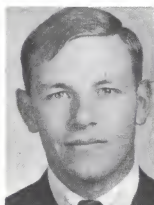

VERTROKKEN

Daniel L. Anderson, Salt Lake City, Utah
Craig R. Butcher, Murray, Utah
William N. Dijkstra, Salt Lake City, Utah
Gordon H. England, Ogden, Utah

Kerry B. Fullmer, Circleville, Utah
Gordon E. Haun, Ogden, Utah
Ralph D. Hut, Salt Lake City, Utah
Richard R. Kern, Idaho Falls, Idaho

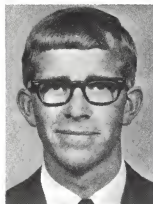
Richard G. Kirkham, Bountiful, Utah
Clyde S. Schubarth, Monument, Colorado
David K. Thatcher, Morgan, Utah
William L. Warner, Portland, Oregon

Edwin M. van der Werf, Tucson, Arizona
Jan Nicolaas Witkamp, Salt Lake City, Utah
Michael Woolfenden, Phoenix, Arizona

Jan H. van Weerd, Salt Lake City, Utah
Grietje van Weerd, Salt Lake City, Utah
Douglas E. Jacobs, Ontario, Oregon
Thomas A. Gibby, Moses Lake, Washington

AANGEKOMEN

Alan Simper, Brigham City, Utah
 Gary Steineckert, American Fork, Utah
 Thomas A. Jay, Palmdale, California
 Richard H. France, Centerville, Utah

Christopher C. Hardt, S. Lake Tahoe, California
 Lloyd R. v/d Meiden, Bellflower, California
 Brenda Joyce Kurtz, Woodbridge, New Jersey
 Gretchen A. Meyerink, St. Joseph, Michigan

Op 18 oktober werd het Goud-en-Groenbal in Apeldoorn gehouden, en het is een succesvolle avond geworden.

De versiering van de zaal werd door de leden van Apeldoorn verzorgd. De algemene leiding van de avond hadden broeder en zuster Bossenbroek.

Er waren ongeveer 100 personen aanwezig en ze kwamen onder andere uit Groningen, Brussel, Eindhoven en Heerlen. Ook waren er enkele bij afkomstig uit de Ring.

De kleding van de jongeren getuigde van goede smaak, verschillende onder hen waren in het „lang“ en dat gaf een verzorgde feestelijke indruk.

Br. en zr. Bossenbroek hebben ook enkele spelletjes laten doen waaronder de ballonnendans die het hoogtepunt van de avond was.

Allen hebben een goede tijd gehad.

DANSFESTIVAL TE HOUDEN IN NEDERLAND

Er worden in geheel Nederland voorbereidingen getroffen voor de grootste gebeurtenis in de O. O. V. in 1970. Gedurende de zomermaanden zal er een dansfestival gehouden worden in Nederland. Dit heeft al veel voorbereiding gevergd en veel enthousiasme teweeg gebracht. Noteer de datum, want u kunt er zeker van zijn dat het een van de grootste evenementen in lange tijd zal zijn.

Laten alle jonge mensen (en ook ouderen) er aan mee doen, want het kan heel opbouwend zijn voor iedereen, we zullen veel plezier hebben en we kunnen er vele vrienden maken. Dit is goed voor iedereen en het zal bovendien veel bijdragen tot het zendingswerk.

Laten wij proberen er het beste dansfestival van te maken in de Kerk in 1970. Tot ziens op het festival!!!!

HONDERDJARIG BESTAAN VAN DE JVOOV.

Zaterdag 29 november 1969 werd er in Utrecht een receptie gehouden voor alle leden van de OOV. Dit was ter gelegenheid van het honderdjarig bestaan van de Jonge Vrouwen Onderlinge Ontwikkelings Vereniging. Deze gebeurtenis vond plaats met de Hollandse Ring en de Nederlandse Zending tezamen en was een groot succes.

Ongeveer 130 mensen bezochten de receptie, allen gekleed in kostuums uit omstreeks 1869. Deze kostuums waren over het algemeen door de mensen zelf gemaakt en ze zagen er erg feestelijk en kleurrijk uit.

Na de receptie ging de gehele groep naar het Jaarbeurs Restaurant in Utrecht, waar een programma werd gepresenteerd met o. a. een mode show van de kostuums en de kleding van de mensen uit 1869. Ook werden er volksdansen en andere

dansen uit die tijd getoond door de wijk Amsterdam van de Hollandse Ring en de gemeente Amersfoort van de Nederlandse Zending. Ongeveer 200 jonge mensen waren aanwezig bij dit evenement en het was een erg succesvolle avond.

Zondagmorgen werd er in de kapel in Utrecht voor alle jonge mensen van de OOV een getuigenisvergadering gehouden, die erg inspirerend en opbouwend was voor alle aanwezigen. De invloed van het Evangelie op hun leven bleek duidelijk uit hun getuigenissen.

Daarop voegden de jongeren zich bij de gemeente Utrecht voor de zondagsschoolvergadering. Na de opening werd er een speciale vergadering gehouden voor de jongeren met de volgende sprekers en spreekster: br. van Tenthof van Noorden, superintendent van de OOV in de Hollandse Ring, zr. A. Pen-Kerkhoven, presidente van de JVOOV in de Nederlandse Zending en president P. Dalebout, presidente van de Nederlandse Zending.

Gebeurtenissen in de Nederlandse Zending en de Hollandse Ring

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

ARNHEM

Gieling, Erik Jim, 19 sept.

Westerhoff, Roel, 19 sept.

BREDA

van Roosmalen, Jacqueline Angela Miranda, 12 dec.

van Roosmalen, Mary Ann Jeannine, 12 dec.

van Roosmalen, Rudolf Peter Ferdinand, 12 dec.

van Roosmalen-Hagenars, Maria Johanna, 12 dec.

EINDHOVEN

Verhoeven, Ronnie Arnold, 27 nov.

GENT

Vercouillie, Gilbert Georges, 6 dec.

Vercouillie-Bleys, Agnes, 6 dec.

Vercouillie, Christiane Irma, 6 dec.

Vercouillie, Jean-Pierre Honoré, 6 dec.

Vercouillie, Patrick Leon, 6 dec.

Vercouillie, Martine Elodie, 26 dec.

Vercouillie, Martin Benoit, 26 dec.

van Hulle, Albert Francois, 26 dec.

van Hulle-Herman, Alice Henriette, 26 dec.

van Hulle, Christian Louis Leo, 26 dec.

van Hulle, Johan Herman Frank, 26 dec.

van Hulle, Herman Frank Gilbert, 26 dec.

van Hulle, Marie Christine, 26 dec.

van Hulle, Iwan Eddy Albert, 26 dec.

van Hulle, Stefaan Jozef Germain, 26 dec.

HARLINGEN

Kracht, Dirk Jacob, 26 dec.

de Liger, Willemien Hermanda Melanie, 26 dec.

HEERLEN

van 't Hul, Cornelis Antonius, 26 dec.

van 't Hul-Bouhuys, Carla, 26 dec.

van 't Hul, Caroleine J. I., 26 dec.

van 't Hul, Hugo D. W., 26 dec.

de Raad, Antonie Margret, 26 dec.

de Raad, Janette, 26 dec.

MAASTRICHT

Smeets, Harald Walter, 4 dec.

Smeets-Boere, Theodora Jacoba Gerarda, 4 dec.

NIJMEGEN

Verstappen, Hendrikus Johannes Antonius,

12 dec.

UTRECHT

Chardon-Boudewijns, Annijsje Dingena, 1 dec.

Pochop, Jaroslav Ladislav, 15 dec.

Chardon, Jacqueline Dingena, 26 dec.

ZEIST

Matla, Arnold Wilhelmus, 26 dec.

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

ROTTERDAM-NOORD

Markus, Sijbrand Franciscus, 12 dec.

Markus-Klein, Plonia, 12 dec.

ROTTERDAM-ZUID

de Jong, Johanna Jacoba, 26 dec.

Mocnik, Johanna Maria, 26 dec.

Mocnik, Ernest, 26 dec.

Mocnik, Stanislaus, 26 dec.

Mocnik-van Wouw, Wilhelmina, 26 dec.

VERHOOGING EN ORDENING IN HET

PRIESTERSCHAP

ALMELO

Tijhoff, Herman, diaken, 26 okt.

Langenjas, Albert Willem, leeraar, 26 okt.

ARNHEM

Looy, Frans Peter, diaken, 27 april

Rosendahl, August, leeraar, 26 okt.

GRONINGEN

Kobes, Teunis, leeraar, 9 nov.

Aldershof, Jan, leeraar, 9 nov.

Zurhaar, Johan Willem, leeraar, 9 nov.

ANTWERPEN

Deedecker, Robert Johannes Leonia, diaken,

23 nov.

APELDOORN

Steenhuizen, Egbert Richard, diaken, 17 aug.

Feith, Evert Willem, leeraar, 17 aug.

Feith, Wilhelmus Eduard, leeraar, 17 aug.

Steenhuizen, Sjoerd Henri, priester, 17 aug.

de Jong, Martin Eddy, priester, 17 aug.

Feith, Leendert, priester, 17 aug.

Huilman, Anne, ouderling, 15 juni

HEERLEN

van Steijn, Johannes Gerardus, diaken, 23 nov.

UTRECHT

de Jong, Adrianus Cornelis, diaken, 13 juli

Radder, Andries, diaken, 13 juli

Verbon, Petrus Johannes, diaken, 20 juli

Kraan, Hendrik Leendert Gerhard, diaken, 20 juli

Franchimon, Johannes Paulus II, diaken, 3 aug.

van Meeteren, Antoon, diaken, 13 juli

Baantjer, Hans Marco Henri Louis, diaken,

21 sept.

Troost, Gijtsbert, diaken, 21 sept.

Verbon, Petrus Johannes, leeraar, 23 nov.

Kraan, Hendrik Leendert Gerhard, leeraar,

23 nov.

Franchimon, Joannes Paulus I, leeraar, 23 nov.

de Jong, Adrianus Cornelis, leeraar, 23 nov.

Hoencamp, Leendert, leeraar, 23 nov.

Hoencamp, Johannes Gerardus, leeraar, 23 nov.

Radder, Andries, leeraar, 23 nov.

Troost, Gijtsbert, leeraar, 23 nov.

van Vliet, Johannes Marinus Jacobus, priester,

22 juni

van Vliet, Johannes Marinus Jacobus, ouderling,

14 sept.

BRUSSEL

Colpaert, Maurice Gustave, ouderling, 12 okt.

ROTTERDAM-NOORD (Ring)

Rosendaal, Wilhelmus J. M., priester, 9 nov.

Noot, Maurits, diaken, 23 nov.

van Boxel, Jacobus P., hogepriester, 7 dec.

Mensink, Rudolf A., ouderling, 7 dec.

INGEZEGGEND

GOUDA

van Hensen van Uningen, Ronald, 2 nov.

GRONINGEN

Poort, Eliane H., 2 nov.

Poort, Fjodor Michael, 2 nov.

HEERLEN

Rogers, Wallace Carl, 2 nov.

GEHUWD

GRONINGEN

Pieter Meisner en Botina Antje Veitman, 3 sept.

HILVERSUM

Douwke J. M. van de Heide en Annet van Spengen,

8 okt.

OVERLEDEN

ANTWERPEN

Callebout-de Sutter, Maria Helena, 28 nov.

En vergeef ook onszelf

DOOR RICHARD L. EVANS

Wij zijn ons allen wel eens bewust van de stormen en frustraties van het leven — en worden dan bekommerd, ontmoedigd en ontevreden, daar ze die innerlijke vrede en zin aan ons leven ontnemen die zo onmisbaar zijn voor onze zielsrust. En deze frustraties stapelen zich op naarmate de dagen ongemerkt voorbijgaan terwijl wij steeds maar met koortsachtige haast doelloos blijven voorttijen, de uren niet benuttend, onze plichten verzakend; en als wij dan trachten de schade in te halen dan vervallen wij van het ene uiterste in het andere, nu eens laaiend van enthousiasme dan weer volkomen lusteloos, met het gevolg dat wij of de dingen ongedaan laten of ons schuldig maken aan schromelijke overdrijving. En dus zouden wij vandaag, na enig zelfonderzoek, God willen smeken om innerlijke rust, geduld, overpeinzing, om ons te brengen tot een herwaardering van ons levensdoel, gelovend in de onbegrensde en eeuwigdurende mogelijkheden van het leven. En naast dat geloof hebben wij ook bekering, begrip, liefde en vergevengezindheid nodig, die ons zullen sterken wanneer wij het verleden zowel als het heden bekijken en besluiten de meest duurzame waarden in ere te houden. En leer ons, o Heer, het nutteloze inzien van een vijandige houding, niet ten aanzien van het kwade, maar ten aanzien van anderen die er oprecht naar streven goed te leven en hun weg in dit leven te vinden. O, mogen wij leven met meer bezorgdheid en vriendelijkheid voor onze geliefden, met meer sympathie voor anderen, meer eerlijkheid, meer consideratie in ons oordeel, en misschien zelfs met meer toegeeflijkheid ten aanzien van onszelf, wetende dat God leeft, dat leven en geliefden eeuwig zijn, dat Zijn wet en macht en doel alles beheersen — opdat wij aldus geloof zullen vinden en vrede, terwijl wij ons verbeteren, bekeren, anderen vergeven, Zijn geboden onderhouden, de wetten van gezondheid naleven, de wetten van het geluk, ja de wetten van het leven — mogen wij zo leven dat wij in zachtheid en oprechtheid zelfs onszelf kunnen vergeven. ○